

CURIERUL ADVENTIST

SEPTEMBRIE 2021: BIRUITORII + SFÂRȘITUL UNUI SISTEM +
TÂLHARII EVANGHELIEI + BUNĂTATEA ÎMPLINEȘTE VISURI!
+ MODELUL PEDAGOGIC DE SLUIRE AL DOMNULUI ISUS
HRISTOS + FĂGĂDUIȚA BINECUVÂNTĂRII ȘI A PĂCII ÎN
TRECUTUL IERUSALIMULUI + DILEMELE TEOLOGIEI INSPIRAȚIEI

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Prețuiește creația, descoperă-L pe Dumnezeu!

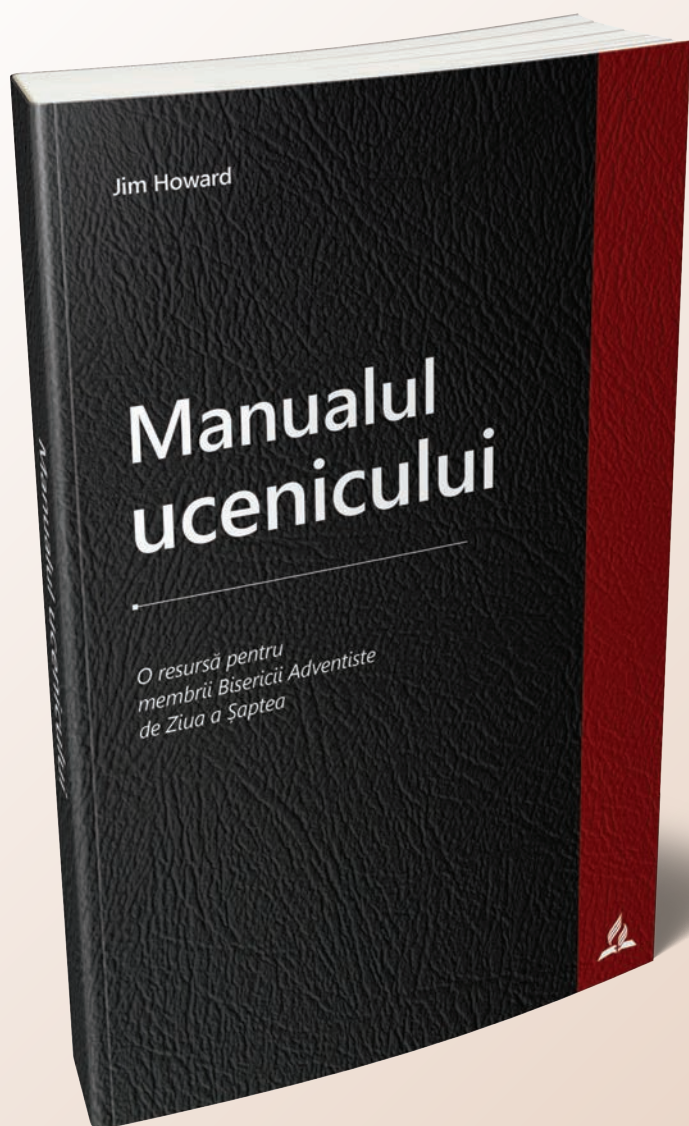
CREAȚI
SĂNĂTOȘI

săptămâna sănătății

18 – 25 septembrie 2021

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Acest *Manual al ucenicului* practic și succint va fi o binecuvântare extraordinară, atât pentru membrii vechi, cât și pentru cei noi. M-am bucurat mult să văd resurse precum acest manual, care îi consolidează și îi instruiesc pe membrii bisericii în credința adventistă de ziua a șaptea și care, în același timp, îi mobilizează pentru misiunea evanghelistică personală. Așa ne învață să facem Biblia și Spiritul Profetic.

Sub călăuzirea Duhului Sfânt, acest prețios *Manual al ucenicului*, alături de numeroasele resurse excelente produse de biserică, ne va ajuta să îndeplinim marea trimitere a lui Dumnezeu: «Duceți-vă și faceți ucenici...» (Matei 28:19). Ce privilegiu să luăm și noi parte la această mare trimitere și la ultimul mare strigăt dat lumii, prin care să vestim Evanghelia veșnică, în contextul mesajelor celor trei îngeri din Apocalipsa 14! Manualul acesta pune în practică sfaturile divine din Spiritul Profetic. «Lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ nu poate fi încheiată până când aceia care alcătuiesc biserica noastră nu se implică în lucru și nu-și unesc eforturile cu cele ale pastorilor și ale slujbașilor bisericii» (*Mărturii*, vol. 9, p. 117). Isus vine curând! De aceea, ridicați stindardul și vorbiți despre Acela care ne-a oferit mântuire și care se va întoarce repede ca să ne ducă acasă! Maranatha!”

– Ted Wilson, președinte, Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Anul XCVIII, SEPTEMBRIE 2021. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

UN NOU ÎNCEPUT

*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și
Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu.*

*Toate lucrurile au fost făcute prin El
și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.
În El era viața și viața era lumina oamenilor.*

– Ioan 1:1-4

Expresia desăvârșirii, a armoniei creației își are obârșia în puterea Cuvântului. Cuvântul capabil să genereze din nimic structuri grandioase. Cuvântul – VIAȚA originală, neîmprumutată. Cuvântul – unica competență regeneratoare, sanogenă a omului.

Desfășurarea de forțe cerești pentru restaurarea ființei umane este una absolută. Nimic din arsenalul divin ce a putut fi dislocat nu a fost, nu este lăsat nefolosit în acest conflict dur, în care viața, sănătatea, bunăstarea omului se află constant sub asediu.

În contrast izbitor cu efortul lui Dumnezeu pentru păstrarea până în veșnicii a acestui giuvaier de mare preț – viața omului – este abordarea umană a vieții, implicit a sănătății. Lupta noastră pentru sănătate fizică și spirituală, pentru viață, este de multe ori dezorganizată, ineficientă, spasmodică, lipsită de determinare și echilibru strategic.

„Cea mai puternică dovadă a căderii omului dintr-o condiție superioară este faptul că ne costă atât de mult să ne întoarcem. Calea de întoarcere poate fi câștigată numai printr-o luptă aprigă, centimetru cu centimetru, ceas de ceas. Într-o clipă, printr-un act grăbit, neatent, ne putem lăsa în puterea răului, însă, pentru a rupe lanțurile și a dobândi o viață mai sfântă, este nevoie de mai mult de o clipă. Scopul poate fi formulat, lucrarea începută, dar împlinirea lui va necesita trudă, timp, perseverență, răbdare și sacrificiu” — Ellen White, *Divina vindecare*, p. 339.

În contextul actual, al timpului târziu profetic, ordinul divin, adresat solemn Bisericii Adventiste implică redeșteptare și acțiune: „Voi să-Mi fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul; Eu v-am pus deoparte dintre popoare ca să fiți ai Mei” (Leviticul 20:26).

„În acest război nu există niciun armistițiu. Efortul trebuie să fie susținut, perseverent. Prin străduințe continue, rămânem biruitori asupra ispitelor lui Satana. Integritatea creștină trebuie să fie căutată cu o energie nesecată și menținută prin urmărirea neabătută a scopului propus. Nimeni nu se va înălța către cer fără un efort stăruitor, perseverent, personal. Toți trebuie să se angajeze în acest război în mod individual; nimeni nu poate da luptele în locul nostru. Suntem răspunzători, fiecare în dreptul său, pentru rezultatele bătăliei; chiar dacă Noe, Iov și Daniel ar fi pe pământ, ei n-ar putea izbăvi nici o fiică și nici un fiu prin neprihănirea lor” — *Ibidem*, p. 340.

Într-o societate în care diferite sisteme de valori concurează pentru a modela viața noastră, iar normele sociale, de cele mai multe ori, nu respecta direcțiile sanogene biblice, responsabilitatea sfințeniei, provocarea pentru a avea un stil de viață sănătos este una majoră, rolul familiei, respectiv al bisericii, devenind astfel unul decisiv.

CUPRINS

3 Editorial

Ana-Maria Zanfir
Un nou început

5 Sănătate

Ana-Maria Zanfir
Creați sănătoși

8 Reflecții

Ștefan Radu
Biruitoarii (I)

10 Spiritual

Dan Constantinescu
Cine este Pavel? (I)

12 Meditație

Traian Aldea
Sfârșitul unui sistem

15 Apologie

Ősz-Farkas Ernő
Tâlharii Evangheliei

18 ADRA

Gabriela Istrate
Bunăstarea împlinește visuri!

20 Educație

Emanuel Sălăgean
Adevărul prezent al educației
adventiste (VI)
Slujire versus profit (II)

22 Doctrină

Emilian Niculescu
Judecata finală (V)
Asamblarea tabloului

25 Arheologie

Tokics Imre
Făgăduința binecuvântării și a păcii
în trecutul Ierusalimului: Ketef Hinnom

28 Teologie

Florin Lăiu
Dilemele teologiei inspirației (II)

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu
Un mesaj pentru tine

El, Comandantul suprem, „prin care au fost făcute toate lucrurile”, ne cheamă la acest nou început de an misionar, redând importanța covenită valorilor promotoare ale sănătății, să nu ne lăsăm descurajați de înfrângerile anterioare, ci, privind în sus cu curaj și bărbăție, să recucerim meterezele pierdute. „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit” (Geneza 18:19).

Avraam avea să-și educe copiii și familia după principiile legii lui Dumnezeu. Și ceea ce a dat putere învățurii lui a fost influența propriei lui vieți. Această influență puternică în promovarea vieții s-a extins dincolo de familia lui. „Oriunde își înălța cortul, ridica alături de acesta și un altar pentru jertfă și închinare. Când cortul era strâns, altarul rămânea; și mulți canaaniți rătăcitori, care îl cunoscuseră pe Dumnezeu din viața lui Avraam, slujitorul Său, zăboveau la acel altar pentru a aduce jertfă înaintea lui Iehova.” – *Eadem, Patriarhi și profeți*, p. 121

Principiile promotoare ale sănătății, respectate de părinți, de biserică și sădite cu grijă în mintea copiilor, îi vor păzi pe aceștia din urmă de multe neazuri și suferințe și, mai mult decât atât, vor face din ei ostași vrednici de cununa cerească oferită biruitorilor.

Te lupți de mult cu un obicei nesănătos? Simți că ești singur în această luptă? Te simți deznădăduit de prea multele înfrângeri, dar ai totuși convingerea lăuntrică a faptului că Dumnezeu așteaptă de la tine ceva mai mult? Știi că ar trebui să faci o schimbare, dar parcă niciodată nu este timpul potrivit?... Acel timp este ACUM: „Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, câtă vreme se zice: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii»” (Evrei 3:13-15). ■

Dr. Ana-Maria Zanfîr, director Departamentul Sănătate, Uniunea de Conferințe

CREAȚI SĂNĂTOȘI

Marile lecții pentru păstrarea sănătății și a calității vieții ne-au fost predate cu multă conștiinciozitate și rigoare de Însuși Dumnezeu. Vă invit să facem împreună o incursiune în trecut, în cel mai îndepărtat timp al istoriei omului, și anume la Creațiune. Odată cu crearea omului, legi fundamentale, noțiuni formative pentru sănătoasa desfășurare a vieții au fost implementate de Dumnezeu.

„La început, Dumnezeu a făcut”, sunt cuvintele ce marchează obârșia existenței noastre. Cunoaștem relatarea biblică. În imagini puține, desfășurate succint, sunt descrise evenimente de grandoare, de forță și de frumos ce au presupus crearea habitatului ideal pentru ființa umană. Pământul era acum luminat, atmosfera, apele și uscatul, corpurile cerești, viețuitoarele, toate funcționau la modul desăvârșit, după legea marcată pentru fiecare dintre ele. Și... Dumnezeu a văzut că erau bune.

În Geneza 1:26-27 ne este descris procesul creării omului după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.»”

În mod deliberat, omul este creat fundamental diferit în comparație cu restul creațiunii. Priviți-L pe Dumnezeu cum Se apleacă, atinge țărâna pământului, o modelează – aparate și sisteme perfect îmbinate așteaptă ordinul ceresc –, apoi îi suflă în nări suflare de viață, un sărut al Dumnezeirii ce trezește viața în ceea ce noi numim astăzi om. O legătură intimă și profundă se creează astfel între Creator și *cel după chipul Lui*.

În urma unei astfel de investiții de dragoste, înțelepciune și imagine, ce așteaptă Dumnezeu de la omenire, sau cum ar fi trebuit să reacționeze omul? Răspunsul îl găsim în Deuteronomul 6:4-9: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dum-

nezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.”

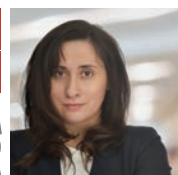
Dumnezeu dorește ca omului să îi fie bine, să fie fericit, el și toată casa lui. Aceasta presupune dragoste, respect reciproc, concretizate într-un parteneriat ce implică atât trupul, cât și sufletul, antrenarea întregii forțe fizice, spirituale, mintale, emoționale umane. Un parteneriat care, dacă ar fi fost respectat, ar fi dus la conturarea din ce în ce mai fidelă a chipului lui Dumnezeu în om.

Spiritul Profetic descrie foarte plastic această legătură: „Scopul Lui a fost ca omul să descopere cu atât mai mult acest chip, cu cât trăia mai mult, să reflecte din ce în ce mai fidel slava Creatorului. Toate facultățile sale puteau fi dezvoltate; capacitatea și vigoarea lor trebuia să crească neîncetat. Pentru exercitarea lor, s-a deschis un orizont larg și un câmp glorios. Tainele universului vizibil – «minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită» (Iov 37:16) – îl invitau pe om să le studieze. Privilegiul său cel mare era să aibă o comuniune directă, față-n față și de la inimă la inimă, cu Făcătorul său. Dacă l-ar fi rămas loial lui Dumnezeu, toate acestea ar fi fost ale lui pentru totdeauna. {Ed 15.1}

Calitatea vieții umane este direct proporțională cu timpul alocat lui Dumnezeu, cu dragostea cu care se răspunde iubirii divine. Și dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. În trăirea duhovnicească a profetului Isaia, înțelegerea lui Dumnezeu stă în principal în a observa grandoarea și transcendența legii Sale. „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată” (Isaia 42:21).

Legea este de cele mai multe ori asimilată și înțeleasă în rolul ei de a reglementa aspectele spirituale, sociale, economice, ecologice, având ca obiectiv stabilirea de bune raporturi între om și divin, om și natură, între membrii unei comunități – începând cu cea a familiei până la cele mai mari aglomerări umane.

**AMBASADORII
SĂNĂTĂȚII
ANA-MARIA
ZANFIR**

**CALITATEA VIEȚII
UMANE ESTE DIRECT
PROPORȚIONALĂ CU
TIMPUL ALOCAT LUI
DUMNEZEU, CU DRAGOȘTEA CU CARE SE
RĂSPUNDE IUBIRII ȘI
BUNĂȚĂȚII DIVINE.**

Fără a nega dimensiunea religioasă, economică, socio-politică a umanității și nici complexitatea armonizării tendințelor centrifuge, propria noastră ființă, trup, suflet și duh, în unicitatea și plurivalența ei, reprezintă obiectul atenției deosebite a lui Dumnezeu. Privind spre propria ființă și spre legile uimitoare de care aceasta este guvernată, David face acea frumoasă mărturisire, o recunoașterea a iubirii și intervenției directe divine în exprimarea fenotipului uman – sunt o făptură așa de minunată! „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! (Psalmii 139:14).

Și observațiile nu se opresc aici:

„Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai ținut în pânțele mele: trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost făcut într-un loc tainic, ținut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele” (Psalmii 139:13,15-16).

Dumnezeu nu este doar Creatorul omului, este mai mult decât atât, Se încarnează în trup omenesc – expresie a iubirii pentru creație –, este înviat în trup omenesc, vindecă trupul omenesc, dă ucenicilor și bisericii puterea de vindecare a trupurilor umane. Pentru ca, în final, tot El să fie cel care transformă corpul uman: „Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire...” (1 Corinteni 15:34).

Omul, deși unic și multifactorial, este creat pentru a face parte dintr-un întreg. Conștient acum de nevoia lui, Adam o primește din mâna Creatorului pe Eva. Este momentul când Dumnezeu instituie căsătoria dintre bărbat și femeie, acel unic trup devenind expresia completă a imaginii divine. Orice atentat asupra acestei structuri este o tentativă directă de distrugere a chipului lui Dumnezeu în om, o ofensă la adresa Creatorului.

Odată cu crearea Evei, putem vorbi deja de o comunitate. Acum, sănătatea presupune ca factori multipli să fie integrați și în echilibru, de binele comunității depinzând binele individual și invers.

Păcatul rupe legătura cu Dumnezeu și pe cea interumană, strică homeostazia. În concluzie, vindecarea presupune restaurare fizică, mentală, emoțională, socială, dar în primul rând spirituală, re-crearea imaginii lui Dumnezeu în om. Tocmai de aceea, femeia prezentată în Evanghelia după Marcu capitolul 5, bolnavă de atâția ani și care se apropie cu credință doar ca să îl atingă pe Mântuitorul, această femeie, și nu numai ea, primește înțelegerea completă a ceea ce înseamnă vindecare și, mai mult decât atât, salvare, în cuvintele: „Fiică, credința ta te-a mântuit, du-te și fii vindecată de boala ta” (Marcu 5:34). Să ne amintim că aceste cuvinte au fost adresate unei femei care deja simțise vindecarea, dar care încă mai avea nevoie de înțelegerea deplină a naturii procesului vindecător și a necesității rămânării în Dumnezeu atunci când ne dorim vindecarea sau sănătatea.

Deși vindecarea este individuală, ea nu poate să fie completă decât prin integrarea în comunitate. Demonizații din ținutul Gadara, vindecați deja, deși doreau foarte mult să fie cu Isus, au fost retrimiși în comunitate atât ca mărturie, dar mai ales ca principiu

întărit în atâtea ocazii, conform căruia sănătatea deplină este o sănătate împărtășită.

Atât individualitatea, cât și comunitatea sunt factori extrem de importanți în menținerea echilibrului ființei umane. Atunci când o pierdem pe una sau pe cealaltă, ne pierdem umanitatea și, mai mult decât atât, posibilitatea de a primi vindecare!

Printre darurile cu care Dumnezeu înzestrează biserica, este cel al vindecării. Hristos a lăsat bisericii Sale misiunea de a fi o comunitate a vindecării, membrii ei – ambasadori ai sănătății, dregători de spărturi, oameni ai relației cu cei din lume.

Biserica a fost dintotdeauna un centru misionar, dar în egală măsură un centru al sănătății, prin vindecări, prin părtășie, prin formarea identității creștine. Aceasta este biserica pe care Domnul Hristos a construit-o prin grupul apostolilor și liderilor de început și nu este mai puțin exigent cu biserica ultimei generații, în ciuda tuturor falselor valori cu care aceasta încearcă să-și peticească mediocritatea, în metaforica exprimare a mesajului către Laodiceea – „ești căldicel”. Dorim împreună cu Cerul ca biserica noastră să devină un loc al păcii și de aceea vă invit în numele Domnului Hristos să vă puneți pe suflet această chemare dintotdeauna și, cu harnice mâini, fiecare dintre noi să ne bucurăm în această frumoasă zidire.

Misiunea de a vindeca, de a promova sănătatea nu este încredințată doar celor ce activează în domeniul medical sau au o chemare deosebită. Dumnezeu nu tratează cu superficialitate acest subiect. Toți membrii bisericii care își neglijează chemarea de a aduce vindecare sunt priviți ca trădători ai conducerii cerești. În descrierea judecății finale, în bine cunoscuta împărțire a locuitorilor pământului la dreapta și la stânga Mântuitorului, regăsim liniile de forță ale acțiunii altruiste pentru aproapele, inclusiv în satisfacerea unor nevoi primare, direct legate de sănătate: „Am fost flămând, am fost însetat, am fost gol, am fost bolnav, am fost în situații delicate” (Matei 25:31-46). Destinul veșnic, clar prezentat de Domnul Isus, depinde de modul în care noi răspundem semnelor noastre.

Dumnezeu analizează cu cea mai mare seriozitate modul în care oferim tratament, vindecare celor de lângă noi. Făgăduința Lui este că nu numai primitorul va fi binecuvântat cu sănătate, ci cu atât mai mult cel ce oferă. Acest dar al vindecării este oferit pentru a ajuta poporul lui Dumnezeu în a ajunge la acea unitate pentru care Se ruga Isus (Ioan 17:21-23).

Principiile pe care biserica trebuie să le pună în aplicare, pentru ca fiecare membru să devină activ în misiunea de vindecare a celor din jur, le regăsim tot în Sfânta Scriptură. Este important în primul rând să înțelegem faptul că vindecarea, oferită contra cost, ce presupune avantaje comerciale și bănești, niciodată nu va îndeplini acest scop al misiunii, al unității frățești, respectiv al vindecării. Darul tămăduirii, privit ca un dar provenit în mod gratuit direct de la Dumnezeu, trebuie oferit gratuit. Mai mult decât atât, este însoțit de adâncă recunoaștere a celui ce vindecă, a faptului că tot ceea ce el realizează este numai prin acțiunea directă a lui Dumnezeu. Atunci, comunitatea Îl va glorifica pe Marele Medic, ce lucrează în și prin ei, iar cel vindecat va înțelege că Dumnezeu a fost Cel care l-a tămăduit. Oamenii nu trebuie să își asume creditul pentru vindecările sau schimbările ce vor avea loc.

Un alt aspect important al misiunii medicale este respectarea voinței lui Dumnezeu în comunitate, ceea ce presupune cunoașterea și aplicarea legilor impuse de Divinitate: de prevenție, curative și de reabilitare.

Există însă situații când, răspunzând la rugăciune, Dumnezeu vindecă în maniere extraordinare, dincolo de legile cunoscute. Să nu încercăm să transformăm în evenimente obișnuite fenomenele transcendente. Dumnezeu a folosit tina amestecată cu salivă pentru a reda unui orb vederea, nu cred că de atunci încolo cineva a încercat să vindece pacienții nevzători cu asemenea tera-

pie. Naaman s-a scufundat de șapte ori în apa Iordanului și a fost curățat, tot ca o expresie a vindecării supranaturale, și nu datorită proprietăților apelor Iordanului.

Acestea trebuie privite în comparație cu alte situații biblice în care Dumnezeu condiționează sănătatea de aplicarea legilor amintite anterior. În cartea Judecători, Dumnezeu indică mamei lui Samson respectarea unor reguli speciale de viață și alimentație:

„Ia bine seama să nu bei nici vin, nici băutură tare și să nu mănânci nimic necurat” (Judecători 13:4). Reguli indicate a fi respectate de oricine, însă cu atât mai mult de femeia însărcinată. Fie că este într-un fel, fie că este în altul, atenția suferindului trebuie să fie îndreptată întotdeauna spre Creator, cel prin care s-a făcut vindecarea devenind neimportant. Atunci biserica va fi un pas mai aproape de unitate, va fi ea însăși vindecată.

Să ne întoarcem în Grădina Edenului. Îi găsim pe Adam și Eva, păcătoși dezorientați, pierduți. Tot acolo Îl vedem pe Dumnezeu coborât pentru a restaura corpul uman decăzut, pentru a retrasa direcțiile. „Vor învăța pe poporul Meu să deosebească ce este sfânt de ce nu este sfânt și vor arăta deosebirea dintre ce este necurat și ce este curat” (Ezechiel 44:23).

Orice abordare privind sănătatea începe cu acest prim pas, și anume, înțelegerea realității înconjurătoare prin această prismă a aprecierii divine – a ști și a se raporta cu înțelepciune la tot ce este sfânt, curat, sănătos și a nu folosi elemente necurate sub presiunea socială sau familială. Ca o constatare generală, este că trăim un timp al marilor mișcări antisistem și, strict pe subiectul nostru, trendul este de a considera că nimic nu este nesfânt și nimic nu este necurat. În acest context, pentru ca mesajul nostru pentru redobândirea sănătății să fie unul eficient, trebuie să înțelegem pe deplin natura păcatului, consecințele teribile asupra corpului uman, urmările directe ale acestei mari confuzii dintre curat și necurat, dintre sfânt și nesfânt.

Profetul Isaia descrie în capitolul 42 un context prea puțin favorabil pentru Israel: „Și totuși poporul acesta este un popor prădat și jefuit! Toți zac înlănțuiți în peșteri și înfundați în temnițe. Sunt lăsați de pradă și nimeni nu-i scapă! Jefuiți, și nimeni nu zice: «Dă înapoi!» Cine dintre voi, însă, pleacă urechea la aceste lucruri? Cine vrea să ia aminte la ele și să asculte pe viitor?” (Isaia 42:22-23).

Indicând faptul că, dincolo de expresia acestor legi, stă drept exemplu pentru ceea ce se poate întâmpla în păcat și neascultare, un exemplu ce este însoțit de avertizarea că, în afara unei schimbări, această situație este repetabilă:

„Cine dintre voi, însă, pleacă urechea la aceste lucruri? Cine vrea să ia aminte la ele și să asculte pe viitor?” (v. 23).

Mesajul profetului Daniel străbate veacurile și ni se adresează și nouă astăzi: „De aceea, ... placă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea” (Daniel 4:27). ■

Dr. Ana-Maria Zanfîr, director Departamentul Sănătate, Uniunea de Conferințe

BIRUITORII (I)

De mii de ani, universul este implicat într-un război crâncen de principii, un război între bine și rău, între adevăr și minciună, între lumină și întuneric, între Dumnezeu și Satana.

Acest Satana a fost un înger de lumină, un heruvim, un luceafăr strălucitor, un conducător al îngerilor. Creat de Dumnezeu ca toate făpturile raționale, el era onorat cu o poziție specială lângă tronul lui Dumnezeu – „heruvim ocrotitor cu aripile întinse” (vezi Isaia 14:12-15 și Ezechiel 28:11-19; cuvintele citate sunt din Ezechiel 28:14).

Acest prim înger s-a încumetat să pretindă grad dumnezeiesc și să facă o propagandă ostilă Creatorului, stârnind astfel un „război în cer” (vezi Apocalipsa 12:7-9; cuvintele citate sunt din vers. 7). A reușit să atragă o treime din îngeri în răzvrătire împotriva guvernării divine, dar răsculătorii au fost învinși și expulzați din cer pe pământ (vers. 3-5, 9).

Pe pământ, „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana” (vers. 9), a reușit să-i amăgească pe primii doi locuitori ai pământului, Eva și Adam, și astfel Pământul a devenit planeta blestemată, implicată în războiul universal nu numai ca orice altă parte a universului, ci sub influența amăgitorului care făcuse război în cer.

În timp ce lumea din afara Pământului ia parte la această controversă generală de partea lui Dumnezeu și a adevărului, pe planeta noastră situația este alta. Aici rolurile sunt împărțite: cei care acceptă planul de mântuire realizat prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, devenit Om și răstignit pe cruce la Golgota, sunt combatanți de partea lui Dumnezeu, dar aceia care resping mântuirea sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu și ostași ai celui rău în această controversă.

Spre deosebire de restul universului, aici războiul acesta milenar și general nu este doar un război rece, ci recurge la forme violente: prigoană cruntă împotriva vestitorilor adevărului, dar și vrăjmășie atroce între oameni, cu ciocniri militare dezastruoase, cu crime individuale sau în masă, cu acte de terorism și devastare.

Se va termina vreodată acest război? Bineînțeles că da! Când a strigat pe cruce, cu secunde înainte de a-Și da duhul: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30), Hristos a anunțat câștigarea războiului, de atunci și până acum având loc lupte de gherilă în care Satana se zbate ca să-și salveze împărăția.

Dar „s-a isprăvit” în principiu de la Golgota va deveni în curând un „s-a isprăvit” total, când instigatorul la războiul universal va fi nimicit:

„Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre” (Romani 16:20).

„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă” (Apocalipsa 20:10).

„Te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare” (Ezechiel 28:16).

„...de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc” (vers. 18). „...ești nimicit și nu vei mai fi niciodată” (vers. 19).

Astfel, războiul se va încheia, pe de o parte cu victoria binelui, a luminii, a adevărului, cu nimicirea celor ce au acceptat și răspândit răul, întunericul, minciuna, iar pe de altă parte cu supraviețuirea fericită a celor care au luptat de partea lui Dumnezeu și a aliaților cerești.

Slavă Domnului pentru acest deznodământ binecuvântat! Amin!

În capitolele 2 și 3 din Apocalipsa, Hristos l-a însărcinat pe apostol să scrie mesaje către șapte biserici din Asia Mică, acestea servind mai departe ca tipuri ale bisericii Domnului Isus Hristos, așa cum este caracterizată prin atitudinea și viața ei până la încheierea propovăduirii Evangheliei. Cu unele deosebiri, aceste epistole conțin caracterizări, laude, muștrări, chemări, făgăduințe.

Iată făgăduințele:

1. **Efes:** „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 2:7).

2. **Smirna:** „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte” (vers. 11).

3. **Pergam:** „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă, și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care-l primește” (vers. 17).

4. **Tiatira:** „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață” (vers. 26-28).

5. **Sardes:** „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (3:5).

6. **Filadelfia:** „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și numele Meu cel nou” (vers. 12).

7. **Laodiceea:** „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (vers. 21).

Minunate făgăduințe, glorioase perspective pregătite pentru copiii lui Dumnezeu! Adică: dreptul de a mânca din pomul vieții, posibilitatea de a nu mai muri niciodată, dreptul de a mânca din mana ascunsă și a primi o piatră albă cu un nume nou, știut numai de purtător, stăpânire peste neamuri, luceafărul de dimineată, îmbrăcare în haine albe, numele păstrat în cartea vieții, privilegiul de a fi un stâlp în templul lui Dumnezeu pentru veșnicie, numele Tatălui, al lui Hristos și al cetății sfinte scrise pe el, domnie împreună cu Hristos pe scaunul Lui de domnie.

Ce ar mai putea lipsi? Ce ar mai putea face Dumnezeu pentru cei mântuiți și nu e gata să facă? „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27), a scris apostolul Pavel. Când Hristos locuiește în noi, toate aceste manifestări de slavă sunt ale noastre!

Aș vrea să observați un lucru extrem de important, vital, central, hotărâtor: cui îi sunt rezervate toate privilegiile dumnezeiești din făgăduințele date bisericii în Apocalipsa 2 și 3? Toate încep cu o condiție: „Cel ce va birui, celui ce va birui!” Nu există nicio făgăduință pentru cei biruiți. Nicu biruit nu va intra în cer.

Când Isus le-a promis iudeilor: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”, ei au obiectat: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui. Cum zici Tu: «Veți fi slobozi?»” (Ioan 8:32,33). Isus le-a explicat de ce au ei nevoie de o slobozire sau eliberare: „Adevărat, adevărat vă spun că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (vers. 34). Apostolul Petru, care L-a auzit pe Isus zicând așa, a preluat și completat ideea: „Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:19).

Noi ori suntem robiți de păcat și pierduți, ori suntem sloboziți de Mântuitorul și mântuiți. Nu există o a treia posibilitate, conform cu principiul logic al terțiului exclus: suntem biruiți sau suntem biruitori. Biruitori în ce? În partea noastră

din marele război universal. În opoziția față de prințul întinericului: „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7). Hristos i-a zis lui Simon Petru la Marea Galileei după învierea Sa: „Tu vino după Mine!” (Ioan 21:22).

Chemarea aceasta este explicată în Spiritul Profetic astfel:

„Pentru Petru, cuvintele «vino după Mine» erau foarte instructive. Nu numai pentru moartea lui, ci pentru fiecare pas al vieții sale a fost dată lecția. Până acum, Petru fusese înclinat să acționeze în mod independent. El încercase să plănuiască pentru lucrarea lui Dumnezeu, în loc să aștepte ca să urmeze planul lui Dumnezeu. Dar nu putea câștiga nimic alergând înaintea Domnului. Isus îi poruncește: «Vino după Mine. Nu alerga înaintea Mea. Atunci nu va trebui să întâmpini singur oștile lui Satana. Lasă-Mă să merg înaintea ta, și tu nu vei fi învins de vrăjmaș.»” (Hristos, *Lumina lumii*, p. 816)

Aici este marea problemă: a-l învinge pe Satana sau a fi învins de el. Există o soluție sigură, dumnezeiască, pentru această biruință de care depinde absolut totul în viața aceasta și în veșnicie: „Ei L-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apocalipsa 12:11). „Sângele Mielului” este scutul ocrotitor împotriva atacurilor vrăjmașului, este mijlocul de apărare. „Cuvântul mărturisirii” este mijlocul de atac pentru biruirea lui. Să nu ne lăsăm în voia firii noastre căzute, căci atunci suntem disperați, suntem fără apărare, și suntem pierduți. „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac. Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine” (Romani 7:18-21).

Vedeți contrastul, vedeți lupta, vedeți războiul? Vreau să fac binele, dar fac răul, pentru că răul locuiește în mine. Este războiul dintre bine și rău, același mare război universal despre care am mai vorbit. Iată din nou contrastul: „Fiindcă, după omul dinăuntru, îmi place legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (vers. 22 și 23).

Iată nădejdea, iată scăparea: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” (vers. 25). Mai exact: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1 Corinteni 15:57). Amin! ■

AICI ESTE MAREA PROBLEMĂ: A-L ÎNVINGE PE SATANA SAU A FI ÎNVINS DE EL. „SÂNGELE MIELULUI” ESTE SCUTUL OCROTITOR ÎMPOTRIVA ATACURILOR VRĂJMAȘULUI.

Ștefan Radu, pastor, doctor în teologie

CINE ESTE PAVEL? (I)

Bisericile creștine tradiționale i-au conferit atributul de sfânt. Mari edificii religioase îi poartă numele, fie că ne referim la impunătoarele catedrale din capitalele occidentale, fie că avem în vedere numeroasele biserici răsăritene unde, de regulă, împarte acest privilegiu cu apostolul Petru. Până și companiile turistice au făcut din el un brand, oferind celor interesați circuite sau vacanțe sub titulatura „Pe urmele apostolului Pavel”.

Interesant este faptul că, la un moment dat, el însuși ajunge să adreseze creștinilor din Corint această întrebare care-l vizează direct: „Cine este Pavel?”

Pavel – un teolog erudit

Având în vedere specificul învățământului ebraic din primul secol al erei creștine, putem afirma că Pavel avea cel puțin o licență în teologie, dacă nu chiar un masterat. Mai mult, el era absolvent al uneia dintre cele mai prestigioase școli rabinice ale vremii, a lui Gamaliel, așa cum mărturisește singur în fața iudeilor din Ierusalim, la scurtă vreme după arestarea sa: „Am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu de-amănuntul Legea părinților noștri.”¹

Gamaliel I, numit și „cel Bătrân”, pentru a se deosebi de nepotul său, Gamaliel al II-lea, a fost, la rândul lui, nepot al lui Hillel, cel care, alături de Șamai, a constituit ultima dintre cele cinci mari „perechi” (zugot) de înțelepți care au transmis legea orală (Mișna)². Școala lui Hillel era considerată mai tolerantă și mai puțin legalistă ca școala oponentă, a lui Șamai.

Fondator al unei adevărate „dinastii” rabinice, Gamaliel a fost contemporan cu regele Agripa I, iar numele său derivă din ebraicul *Gamli'el* – „răsplătirea mea e Dumnezeu”. Tradiția rabinică îl prezintă ca fiind unul din cei patru președinți-patriarhi (nasi) ai Sinedriului; greu de crezut câtă vreme, până la distrugerea Templului, oficiul suprem era deținut de marele-preot³.

În orice caz, așa cum arată și textul biblic, era un „învățător al Legii prețuit de tot norodul”⁴, motiv pentru care a purtat titlul onorific de raban („învățătorul nostru”), mai important decât cel de rabi („învățătorul meu”). Gamaliel a devenit o persoană atât de mult respectată, încât Mișna spune despre el: „Când raban-ul Gamaliel cel Bătrân a murit, gloria Torei a încetat, iar puritatea și sfințenia au pierit.”⁵

Cei mai faimoși rabini adunau deseori în jurul lor un mare număr de tineri dornici de instruire, cu scopul de a-i familiariza în mod temeinic cu „legea orală”, foarte ramificată și prolixă. Instruirea consta într-un exercițiu continuu și susținut al memoriei. Învățătorul pune înaintea elevilor săi mai multe ches-

tiuni legale în care aceștia trebuiau să ia o decizie și îi lăsa pe ei să răspundă sau răspundea el însuși. Elevilor li se permitea totodată să-i pună întrebări învățătorului.⁶

În textul biblic, expresia „a ședea la picioarele” cuiva se referă nu atât de mult la luarea unei anumite posturi, cât la a fi ucenic al cuiva, deși în contextul de față ambele idei se prea poate să fi fost adevărate. De altfel, profesorul Dov Zlotnick, de la Seminarul Teologic Iudaic din America, arată că exactitatea legii orale, prin urmare credibilitatea ei, depinde aproape în întregime de relația maestru-discipol: grija cu care maestrul predă legea și râvna discipolului de a o învăța. Motiv pentru care discipolii erau îndemnați să stea la picioarele erudiților „și să le soarbă cuvintele cu sete”⁷.

Dovada cea mai elocventă a erudiției dobândite de Pavel în școala lui Gamaliel o reprezintă invitația pe care o primește la Atena, din partea filozofilor epicurieni și stoici, pentru expunerea învățăturii sale la Areopag (Areios Pagos), înaintea corpului intelectual suprem al cetății universitare.⁸

Pavel – un fruntaș al fariseilor

Trei sunt versetele biblice în care Pavel declară public, chiar și înaintea împăratului Agripa, sau

în scris, apartenența sa la gruparea (partida) fariseilor.⁹

Părăsind pentru moment sensul peiorativ cu care, cel puțin în limba română, s-a încetățenit termenul respectiv, vom reține faptul că istoricul Josephus Flavius îi caracterizează ca fiind o anumită sectă printre iudei, care par mult mai religioși decât alții și se pare că interpretează legea cu mai multă acuratețe.¹⁰

Dincolo de sensul dubitativ al citatului (par, se pare că), cel puțin la nivel doctrinar fariseii și creștinii aveau multe puncte comune. Și unii, și alții recunoșteau autoritatea Scripturii, susțineau dreptatea și separarea de lume, credeau în înviere și în viața viitoare.

E drept că, în ceea ce privește modalitatea de a ajunge la neprihănire, deosebirea era esențială. În plus, așa cum deseori i-a mustrat și Mântuitorul, faptele lor neglijau principiile majore ale legii, în favoarea unor elemente minore, reale, dar supra-apreciate.¹¹

Unii comentatori sugerează că fariseismul lui Pavel fusese moștenit de la tatăl lui, dar este la fel de posibil că a devenit fariseu datorită educației sale sub Gamaliel, el însuși fariseu de frunte. Ca discipol strălucit al său, era firesc ca Pavel să-i urmeze acestuia, atât din punct de vedere doctrinar, cât și în ceea ce privește implicarea în viața publică, devenind membru al Sanhedrinului (gr. *Sinedriu*).

Este de menționat faptul că, fiind „fariseu după cea mai îngustă partidă [iudaică] a religiei sale”, Pavel pare să fi devenit un supporter mai fanatic al sectei decât fusese învățătorul său, așa cum rezultă din fervoarea cu care a pus bazele viitoarei sale cruciade împotriva bisericii creștine.

Despre el, Scriptura ne spune că „se învoise la uciderea lui Ștefan, făcea prăpăd în biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță, sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului”¹².

În orice caz, având în vedere faptul că unele persoane din cercul lui Gamaliel au contribuit la modelarea viitorului iudaismului, este de presupus că, dacă ar fi continuat să fie un discipol al acestuia, Saul din Tars s-ar fi bucurat de un mare prestigiu și ar fi putut deveni o persoană foarte proeminentă în iudaism.

Pavel – cetățean roman

Dacă ne oprim asupra acestui atribut, este pentru că el se va dovedi, alături de educație și experiență spirituală, un reper important în via-

toarea sa activitate apostolică. Ne aflăm la momentul în care cetățenia romană era considerată de mare valoare și probabil că familia lui Saul avea o oarecare distincție și o prosperitate mai mult decât medie.

Semnificația cetățeniei romane devine mai aproape de înțelesul nostru dacă vom menționa relatarea biblică potrivit căreia un ofițer al armatei imperiale îi mărturisea apostolului: „Eu cu o mare sumă de bani am dobândit cetățenia aceasta.”¹³

Exegeții biblici nu s-au pus încă de acord dacă suma de bani respectivă era legată de capacitatea de plată a obligațiilor fiscale la care erau supuși cetățenii imperiului, dacă se referea la cheltuielile aferente procedurilor de obținere a cetățeniei sau, pur și simplu, era o mită prin care apropiații și favoriții împăratului își rotunjeau veniturile distribuind asemenea privilegii.¹⁴

Nu este de mirare, deci, că Pavel afirmă cu o oarecare superioritate: „Eu sunt chiar născut roman.”

Această cetățenie i-a asigurat dreptul de circulație nestingherit pe întreg teritoriul imperiului în numeroasele sale călătorii, un tratament mai favorabil în raport cu autoritățile în anumite situații¹⁵ și posibilitatea de a vesti Evanghelia chiar în orașul de reședință al Cezarului, potrivit dreptului de a fi judecat de către acesta.¹⁶

Mai mult, sesizăm la Pavel o oarecare loialitate față de locul său de obârșie, cetatea Tars din Cilicia. Calitatea sa de cetățean însemna nu doar că din când în când locuia acolo¹⁷, ci și că posedea o serie de drepturi cetățenești, posibil datorită serviciilor aduse orașului în tinerețe sau de către familia lui. ■

SLUJITORUL DOMNULUI DAN CONSTANTINESCU

„CINE ESTE PAVEL? ȘI CINE ESTE APOLO? NIȘTE SLUJITORI AI LUI DUMNEZEU PRIN CARE AȚI CREZUT; ȘI FIECARE, DUPĂ PUTEREA DATĂ LUI DE DOMNUL.”
– 1 CORINTENI 3:5

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

¹ Faptele 22:3.

² Geoffrey Wigoder (coord.), *Enciclopedia Iudaismului*, p. 246.

³ A. Edersheim, *The History of the Jewish Nation*, p. 522.

⁴ Faptele 5:34.

⁵ Sotah 9:15, Mișna.

⁶ E. Schürer, *A History of Jewish People in the Time of Jesus Christ*.

⁷ Avot 1:4, Mișna.

⁸ Faptele 17:19 și urm.

⁹ Faptele 23:6; 26:5, Filipeni 3:5.

¹⁰ J. Flavius, *The Antiquities of the Jews*.

¹¹ T. Aldea, *Povestea smochinului*, p. 144.

¹² Faptele 8:1.3; 9:1.

¹³ Faptele 22:28.

¹⁴ Cambridge Bible for Schools and Colleges, <https://biblehub.com/commentaries/acts/22-28.htm>.

¹⁵ Faptele 16:38; 22:26.

¹⁶ Faptele 25:11.

¹⁷ Faptele 11:25.

SFÂRȘITUL UNUI SISTEM

Hristos este sfârșitul Legii” (Romani 10:4). „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile!” (Matei 19:17).

„Hristos este sfârșitul legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea” (Romani 10:4).

„Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20).

„Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

1. Două sisteme de mântuire

Cele trei cuvinte-cheie – sfârșit, lege și dreptate – se armonizează astfel: legea nu-ți poate aduce dreptatea, neprihănirea; eforturile depuse în acest sistem trebuie să înceteze. Pentru obținerea dreptății, a neprihănirii, Îl avem pe Hristos; „cel neprihănit va trăi prin credință”, și nu mai avem nevoie de lege. Hristos nu a venit să desființeze legea, El nu este sfârșitul aplicării ei, ci doar sfârșitul unui sistem legalist de îndreptățire.

Marea problemă care se pune încă de la porțile Edenului este: cum poate fi omul mântuit? La această întrebare s-au dat succesiv două răspunsuri principale, ambele corecte și valabile prin sine însele, teoretic: a) respectarea poruncilor și a regulilor divine; b) harul fără plată al lui Dumnezeu.

Respectarea poruncilor a fost latura subliniată mai mult și introdusă de iudaismul rabinic. Emblema religiei lor este reprezentată de cele două table ale legii, prezente pe frontispiciul tuturor sinagogilor. Religia lor a devenit una legalistă. Au creat un sistem amplu de legi, 613 la număr, care vin să explice, să aplice și să complice Cele Zece Porunci. Se străduiesc să le respecte și să facă fapte bune, conform poruncilor. Domnul Hristos nu a fost de acord cu felul lor de interpretare și viață și a spus: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece pe a cărturarilor și a fariseilor, nicidecum nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

Harul lui Isus Hristos – subliniat și luat ca singura cale de mântuire de mulți creștini. Creștinii, care au intrat curând după apariția lor în conflict cu iudeii, au subliniat și mai apoi au dogmatizat mântuirea numai

prin harul lui Isus Hristos. Ei au devenit dușmani ai legii, au vorbit și luptat împotriva ei, au schimbat poruncile și le-au desființat. Harul lui Hristos, susțin ei, este suficient și complet și nu mai avem nevoie de nimic altceva.

Dispensaționaliștii, un curent neoprotestant, susțin că până la Hristos a fost perioada legii, când era valabilă și trebuia respectată, dar după cruce nu mai este nevoie. Ei au creat două perioade distincte și diferite, una a legii, și alta a harului, când mântuirea se obține pe căi diferite. Acum suntem în dispensațiunea harului și nu mai avem nevoie de lege. În susținerea tezei lor aduc o mulțime de texte din Noul Testament, dar mai ales din epistolele lui Pavel.

Care este adevărul? Putem fi mântuiți doar prin lege sau doar prin har? Există două sisteme diferite și opuse,

unul pentru perioada Vechiului Testament, bazat pe respectarea legii, și altul în perioada Noului Testament, bazat doar pe harul lui Isus Hristos? Putem accepta teoria dispensaționalistă sau pe cea legalistă?

2. Deficiențele ambelor sisteme

Ambii protagoniști privesc doar cu un ochi, văd doar o parte a mântuirii. Dumnezeu este același, ieri, azi și în veșnicii; El îi mântuiește pe oameni într-un singur fel în orice timp. Nu pot exista două dispensațiuni cu două sisteme diferite de legi și de principii. Dificultatea constă în faptul că oamenii nu au reușit să-L înțeleagă pe Dumnezeu și sistemul Său de mântuire. Viața veșnică este aceasta: Să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Fiul Său (Ioan 17:3).

Vechiul Testament oferă cea mai clară și profundă revelație a planului de mântuire prin sistemul sanctuarului. Inima sanctuarului era chivotul, iar acesta era compus din două elemente distincte: a) cutia propriu-zisă, care conținea Legea celor zece porunci scrisă pe table de piatră și, b) capacul ispășirii, sau tronul harului, unde se manifesta prezența divină, șechina. Psalmistul explică clar: „Dumnezeule, calea Ta este în sfântul locaș.” (Psalmii 77:13). Ceea ce vedem în sfântul locaș este: „Bunătatea și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat” (Psalmii 85:10). „Dreptatea și judecata sunt temelia tronului Tău; bunătatea și adevărul merg înaintea feței Tale” (Psalmii 89:14).

Unde puteau fi întâlnite aceste două elemente de bază, componente ale principiului divin, dreptatea și bunătatea? Numai la chivot, dreptatea era expresia legii, iar bunătatea, cea a harului. Acest adevăr a fost clar înțeles și exprimat de profeți, de psalmiști și de toți scriitorii Bibliei. Dacă nu ar fi intervenit harul lui Dumnezeu, Adam nici nu ar mai fi ieșit din Eden – ar fi murit și ar fi fost îngropat acolo, împreună cu noua creațiune; poporul Israel nu ar mai fi ajuns în Canaan – ar fi pierit lângă vițelul de aur de la Sinai; David n-ar mai fi compus psalmii săi – ar fi fost ucis după păcatul său oribil.

Profeții au subliniat și insistat asupra unei viziuni holistice a mântuirii: legea și harul luate împreună. Cel mai clar exemplu îl avem la profetul Mica 6:6-8: „Să faci dreptate, să iubești bunătatea /mila/ și să umbli smerit cu Dumnezeul tău.” Etica lui Mica vine după ce face o critică a sistemului legalist, subliniind că Dumnezeu nu găsește plăcere în jertfe și în tot ce se făcea la sanctuar. Iată că și în Vechiul Testament era aceeași cale – dreptatea și bunătatea, luate împreună.

Dacă legea ar fi încetat să mai fie valabilă, nu ar fi fost nevoie de jertfe, de sanctuar și de crucea Golgotei. Moise ar fi intrat în Canaan împreună cu poporul său; robia babiloniană nu ar mai fi avut loc, împreună cu toate nenorocirile cuprinse în cartea legii. Dumnezeu nu ar

mai fi avut nevoie de mii de ani de așteptare, plini de suferințe și durere; nu ar fi fost nevoie ca Isus să moară pentru noi, ci ar fi intervenit rapid, autoritar și cu putere pentru salvarea copiilor Săi, o manifestare a harului Său.

Dar Dumnezeu nu acționează doar pe baza unuia din principiile Sale, fie că este vorba de dreptate sau de bunătate, ci în concordanță cu ambele. Avem o ecuație cu două necunoscute, pe care trebuie să le descoperim și să le aplicăm: dreptatea și bunătatea; legea și harul. Noi nu putem înțelege relația dintre cele două, deoarece ființa umană nu poate să le cuprindă și să le trăiască în același timp. Nu putem fi și dreپți, și buni concomitent. Acesta este motivul pentru care aderăm la unul din aceste două principii: dreptatea – judecătorul, polițistul, profesorul, tata... sau bunătatea – medicul, preotul, mama...

Doar crucea Golgotei a reușit să le unească pe cele două, așa cum erau ele simbolizate în elementele sanctuarului, la chivot. Dumnezeu este drept și pedepsește păcatul cu moartea, conform legii, în Fiul Său, Isus Hristos, care a luat asupra Lui toate păcatele noastre. Dumnezeu este bun, ne iartă, ne mântuiește, conform harului Său și în meritele jertfei supreme a Fiului Său. Dreptatea și bunătatea s-au întâlnit la cruce. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu/dreptatea, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică/bunătatea” (Ioan 3:16).

Numai atunci când Îl urmărim pe Isus, cum ne cere El – „dacă vrea cineva să vină după Mine... să-și ia zilnic crucea și să mă urmeze” (Luca 9:23) – putem înțelege tot adevărul. Doar crucea lui Hristos, în înțelesul ei profund spiritual, ne ajută să unim dreptatea și bunătatea, legea și harul. Creștinii s-au grăbit să-și picteze cruci pe haine, să le înalțe pe biserici, să facă din ele monumente vizibile, și au pierdut sensul profund spiritual. Alții s-au bucurat la umbra crucii de harul lui Isus, au înălțat imnuri frumoase, s-au veselit că au scăpat de o povară și pot fi mântuiți așa de ușor.

Primii au căzut într-un legalism rece, străduindu-se să facă fapte bune, înmulțind regulile, canoanele, obiceiurile și ritualurile. Legea este sfântă, dreaptă și bună, dar legalismul este rece, dur și brutal. Ultimii s-au lăsat pradă unui sentimentalism bolnăvicios, apelând doar la o impresie emotivă și dulceagă, care produce o aderare superficială. Ei nu pot să înțeleagă dimensiunea gravă a păcatului și nu pot avea o viață morală autentică, deoarece le lipsește reperul moral din lege.

**ADEVĂRUL
DEPLIN
TRAIAN
ALDEA**

**ÎN ISUS HRISTOS
SE AFLĂ TOT ADE-
VĂRUL, DE ACEEA
EVANGHELIA
ESTE PUNCTUL
CENTRAL, APOGEUL
REVELAȚIEI DIVINE.**

Legea ne fixează reperele, moralitatea, dimensiunea verticală a vieții; harul ne oferă ocazia, puterea, căldura sufletească de a ne atașa de Dumnezeu. Împreună formează ansamblul complet al mântuirii și apropierii de Dumnezeu și al devenirii de fii și fiice ale Lui. Nici legalismul și nici sentimentalismul nu pot crea o făptură nouă, un om după chipul lui Dumnezeu.

Dacă nu a putut să-i despartă definitiv de Dumnezeu, prin politeismul antic, atunci Satana a căutat să-i abată pe oameni printr-o învățătură pe jumătate. Este ca și când îi oferi omului o barcă pentru a trece râul, dar îi dai doar o singură vâslă; vă imaginați, nu va putea înainta, se va învălăni pe loc. Așa este și cu cei ce aderă la un sistem sau la altul.

Cărturarii și fariseii din timpul Domnului Hristos erau adepții legii, de fapt erau legalisti. Ei nu aveau în vedere decât litera legii, explicată și torsionată după mintea lor. Cei care respectă legea se credeau îndreptățiți să-i desconsidere, să-i disprețuiască și chiar să-i persecute pe cei care n-o respectau asemenea lor. Aceasta i-a făcut să fie reci, insensibili, cruzi, hrăpăreți, iar în final chiar criminali. Pe același principiu a funcționat biserica creștină medievală, cu sistemul de teroare și persecuție extrem de crud, aplicat celor ce nu se conformau regulilor bisericii. Filozofia persecuției și a terorismului stă în ecuația: eu sunt bun, iar tu ești rău, deci trebuie să te fac și pe tine bun prin orice mijloc. Fanatismul religios se regăsește, în mare parte, în spatele acestui legalism rece.

Față de extrema legalistă, creștinii din primul secol au tras alarma și au subliniat importanța harului, a bunătății, a dragostei – exact ceea ce lipsea. Apostolii nu au dorit să spună că nu este bună legea, ci că trebuie să mai adauge ceva, bunătatea, credința și dragostea. Mai târziu, unii creștini, neînțelegând conflictul existent, au rămas, au luat doar partea care le-a plăcut lor. Pe baza câtorva texte au construit o nouă teologie, liberală, ieftină, de mase, dar fără efect real. Este ca un balansoar care are doar un singur jucător; stă ridicat când într-o parte, când în alta, el nu este în echilibru. Doar luate împreună, dreptatea și bunătatea păstrează echilibrul mântuirii.

3. Isus Hristos și finalul unui sistem

Isus Hristos a știut perfect în ce consta greșeala iudeilor din timpul Său și nu a fost de acord cu ei, spunând: „Dreptatea voastră trebuie să întrecă dreptatea fariseilor.” El știa, de asemenea, ce vor născoci creștinii după câteva secole și de aceea a spus cu claritate: „Să nu credeți că am venit să stric legea, ci s-o împlinesc.” Isus a dorit să desființeze un sistem care nu dădea roade, nu era corect: El este sfârșitul sistemului legalist pentru atingerea dreptății divine, cât și a sistemului harului ieftin de mântuire. Cel mai clar exemplu ne este oferit de întâlnirea cu tânărul bogat:

Tânărul bogat este întâmpinat de Isus pe terenul său – legea: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Matei 19:17). Condiția mântuirii pentru evrei era să te conformezi poruncilor, la care tânărul răspunde că s-a conformat cu strictețe din tinerețe, și totuși avea un gol, o teamă că ceva lipsește; era glasul conștiinței sale. Isus recunoaște că, chiar dacă el respecta legea cu strictețe din tinerețe, încă nu era desăvârșit, când spune: „Dacă vrei să fii desăvârșit..., urmează-Mă” (Matei 19:21). Isus îi oferă partea lipsă: „Vino după Mine.” Doar relația cu Isus, harul Său nelimitat, poate face ca respectarea poruncilor să aibă valoare. Doar în relație cu El putem să devenim fiice și fii ai cerului. Harul ne unește cu Isus și creează o relație cu o persoană divină, lucru pe care nu îl poate face legea. Harul aduce în suflet roadele Duhului Sfânt și dezvoltă un caracter frumos, plăcut, agreabil.

Toți cei care au beneficiat de harul lui Isus Hristos, fiind vindecați și iertați de păcatele lor, au fost trimiși acasă cu această recomandare: „Du-te și să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (Ioan 5:14). Hristos nu i-a absolvit pe oameni de respectarea poruncilor, oferindu-le un har ieftin prin darul iertării și al vindecării, ci, din contră, i-a sfătuit să fie corecți, adică să respecte mai departe legea. De aici tragem o concluzie importantă: Legea nu este mijlocul de a ne ierta păcatele, de a ne mântui, ci legea ne ajută ca să prețuim mântuirea, ne arată că noi am fost atinși de harul divin. Ea apare înainte ca să ne descopere păcatul, conducându-ne la cruce, și apare pe urmă ca să demonstreze că am beneficiat de harul mântuitor și nu dorim să abuzăm de el. „Harul lui Dumnezeu care aduce mântuirea pentru toți oamenii s-a arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie” (Tit 2:11,12).

Isus Hristos a abolit un sistem îngust, atât cel legalist, cât și cel sentimental. El ne-a deschis ochii să vedem adevărul în complexitatea lui, viziunea de ansamblu, spațială: dreptatea și harul. În Isus Hristos se află tot adevărul, de aceea Evanghelia este punctul central, apogeul revelației divine. Ea unește cele două laturi, adevărate și corecte, legea și bunătatea, și formează un tot complet. Evanghelia lui Isus Hristos este hrana tare pentru oameni maturi, care au ajuns să înțeleagă complexitatea învățăturilor divine. Acum, în timpul sfârșitului, când tot adevărul a fost pe deplin revelat, când sigiliile s-au rupt și înțelesul Scripturilor a atins apogeul, Dumnezeu ne cere să clădim pe cele două pietre de temelie: poruncile lui Dumnezeu (dreptatea) și credința lui Isus Hristos (bunătatea, harul). ■

Traian Aldea, doctor în arheologie, pastor pensionar

TÂLHARII EVANGHELIEI

Inainte de a desena un profil al tâlharilor, să facem câteva descoperiri de fapt despre comoară în sine.

Ce este Evanghelia?

Cunoaștem bine originea și semnificația cuvântului. Evangheliștii au împrumutat termenul din lumea militară, ceea ce inițial însemna recompensa pentru vești bune și apoi vestea bună în sine.

În Antichitate, ei plăteau vestea bună; astăzi evenimentul extraordinar nu poate decât să atragă atenția. La începutul verii, puteai citi în coloanele *Daily Star*: „În statul Carolina de Sud, trei frați care se jucau lângă un râu s-au strecurat în apă în circumstanțe necunoscute. Doi au fost scoși de tatăl lor, al treilea, copilul său de zece ani, și-a dus sora mai mică la țarm. Salvatorul, pe de altă parte, a fost măturat de un vârtej. Corpul său a fost găsit trei ore mai târziu. „Ricky și-a dat viața pentru sora lui mai mică, nu vom uita niciodată”, a spus tatăl.

Știrea a fost citită și transmisă de o mulțime de oameni. Ce putem învăța din știri, chiar din exemplul de mai sus? „Nu pot fi decât vești care s-au întâmplat deja, adică s-au terminat.” Dacă scriem despre faptul că malul apei este periculos vara deoarece mulți oameni se înecă în fiecare an, așa că va cere sacrificii din nou în acest an, atunci acest lucru ar putea fi numit un avertisment, o predicție sau o prognoză, deloc știre.

Știrile nu sunt sfaturi bune, nu un mod de viață, ci un eveniment. De fapt, veștile bune sunt atunci când nu există știri, pentru că ele capătă atenție când se întâmplă ceva rău. Drama crește întotdeauna valoarea știrilor. Cu cât consecința unui eveniment este mai negativă, cu atât este mai probabil să devină știre.

Știrile nu sunt la fel. Cititorul știrilor nu este același cu subiectul știrii. Impactul asupra cititorului depinde de cât de relevant este pentru el. Dacă se întâmplă într-o țară îndepărtată, nu cunoașteți familia, nu este ruda sau cunoștința dvs., este doar interesant, trist, dar nu are niciun efect real. „Valoarea știrilor este excelentă atunci când este neașteptată.” După cum ne învață jurnalismul clasic, nu contează dacă „câinele a mușcat poștașul sau poștașul a mușcat câinele”.

Timpul, prospețimea, este un aspect modern al valorii știrilor, deoarece „nu există nimic mai vechi decât știrile de ieri”. Omul de astăzi are nevoie de știri noi în fiecare zi. Cum contează Evanghelia ca o veste pentru om astăzi? Cât de valoroasă, cât de nouă, șocantă,

eficientă este ea? Prin analogie cu știrile, există câteva descoperiri care merită regândite:

Evanghelia este o veste bună, și nu sfaturi bune

Nu ceva ce facem, ci ceva ce a fost făcut pentru noi. Nu este o colecție de precepte morale care poate fi dezbătută, o colecție de zicători înțelepte care trebuie admirate, nu o teologie obișnuită care trebuie extrasă sau despicată în patru. Vestea bună este vestea bună. Punct! Este exact ceea ce înțeleg pescarii inculți, care nu știu să citească și să scrie și au făcut ca lumea să fie răsturnată.

Nu este o promisiune, nu este un eveniment extraordinar al viitorului, ci s-a întâmplat deja

„Păcatele tale sunt iertate.” Este vorba despre ceea ce a făcut Isus pentru a restabili relația noastră cu Dumnezeu. A deveni creștin înseamnă o schimbare de statut. Conform 1 Ioan 3:14, este exact ca „am trecut de la moarte la viață”. Nu vom trece cândva, am trecut deja. Oricât de incredibil este, ideea Evangheliei este că ea este formulată la timpul trecut. Timpul care vine, așa cum interpretăm deseori, este doar o promisiune. Frumusețea promisiunilor nu poate fi negată, dar vestea este senzațională pentru că s-a întâmplat deja. Când l-am acceptat pe Hristos, statutul nostru s-a schimbat, adică am trecut de la moarte la viață.

Îi întreb pe mulți tineri: Îl cunoști pe Hristos, de ce nu te consacră Lui? Botezul ar fi cel mai frumos răspuns la chemarea Sa. Nouăzeci la sută dintre cei chestionați răspund: „Nu cred că sunt suficient de bun pentru asta.” Teologul Martyn Lloyd-Jones a scris despre această sugestie: „În momentul în care știu ... că ei încă mai cred că ar trebui să devină vrednici, pare modest, dar de fapt este minciuna diavolului și refuzul de a crede. Niciodată nu vei fi suficient de bun; nimeni nu a fost vreodată suficient de bun („nu există o singură persoană cu adevărat vrednică” – n.red.). Esența mântuirii este că putem spune: „El este cel suficient de bun, și eu sunt în El!” Avem o plăcuță de înmatriculare cu eticheta „Pierdut” pe care

**ÎNTOARCEREA
ACASA
ŐSZ-FARKAS
ERNO**

**RELATIVISTUL A
DEVENIT UN EVAN-
GHELIST. SE VEDEA
DE DEPARTE, PENTRU
CĂ TRĂIA ÎNTR-O
REALĂ BUCURIE.**

Satana ne-a dat-o. O schimbare de statut înseamnă că Dumnezeu înlocuiește și pune un sigiliu: „Îmi aparține, mântuit.”

Știrile nu sunt aceleași cu ceea ce le provoacă

Aceasta este Evanghelia, și nu ceea ce provoacă. Suntem adesea confuzi în predicarea Cuvântului, ceea ce induce în eroare ascultătorii. Vestea bună este ceea ce Hristos a făcut din noi, așa că s-a întâmplat deja. Efectul este ceea ce o știre înțelege și acceptată ca fiind reală produce în mine. Știrile provoacă reacții la consumatorii lor chiar și astăzi. Unii opresc dispozitivele de știri. Ei cred că, dacă nu aud, nu observă ei înșiși, atunci nici măcar nu există. Cu toate acestea, nu toată lumea scapă de știri. Unii oameni ies în stradă, protestează pentru că vor să schimbe realitatea despre care era vorba la știri. S-ar putea să existe și un al treilea grup de oameni care sărbătoresc. Imaginați-vă ce ar fi dacă una din știrile de dimineață ar raporta că guvernul șterge datoriile pentru toată lumea, având în vedere epidemia de coronavirus. Oamenii care au datorii fără speranță nu vor opri televizorul, ci îl vor asculta din nou și din nou. Au fost rambursate deja și acum sunt liberi, pot pleca în vacanță. Evanghelia este doar o astfel de veste.

Luca scrie despre o femeie care a auzit vești incredibile în timp ce aștepta executarea sentinței sale de moarte. „Nici Eu nu te condamnez”, i-a spus Isus. O vom găsi mai târziu în casa lui Simon, unde a sosit neinvitată. Nu era primită cu plăcere din cauza trecutului său, dar ei nu-i păsa. Ea și-a irosit câștigurile pe un an turnând parfumul prețios pe picioarele lui Isus, spălându-I picioarele cu lacrimi de dragoste. Așa ceva nu se poate face doar așa, pur și simplu. A urmat un răspuns scandalos, o reacție descumpănitoare, din cauza unei manifestări care a depășit convențiile. Evanghelia are nu numai valoare de știri, ci și impact. O viață nouă care nu se concentrează pe „ce ar trebui să fac pentru a fi mântuit”, ce altceva pot face pentru a fi acceptat de Dumnezeu? Efectul „știi” este deja preocuparea despre modul în care să-mi exprim recunoștința pe care o simt? Cum să vă spun cât de mult înseamnă pentru mântuirea mea? Această femeie a găsit modalitatea prin care i-a descumpănit pe toți. Dar așa este nebunia crucii.

Evanghelia scoate viața din fâgaș

Ce poate face un om care înțelege că „nu există acum vreo condamnare împotriva celor care sunt în Hristos Isus” (Romani 8:1), nicio datorie, rușinea a fost ștersă, totul a fost restabilit, am un Înlocuitor care mă reprezintă la judecată și Cel care este judecat în locul meu este viața veșnică. Mai degrabă, întrebarea ar putea fi pusă astfel: ce nu mai poate face o persoană care a acceptat realitatea acestei știri?

Evanghelia schimbă totul: gândirea noastră, morala noastră, viața noastră corporativă, gestionarea banilor, valorile noastre, relațiile noastre, viața comunității, deoarece această știre creează o conexiune și, pe măsură ce se adâncește, aduce schimbări din ce în ce mai profunde. Acesta este efectul știrilor consumate. Nu schimbarea este Evanghelia, ci efectul Evangheliei acceptate este schimbarea.

Există și o dramă în această știre: Cineva a murit pentru a te scoate din condamnare; există un șoc: Cineva plătește datoria înainte să ne dăm seama că nu mai avem datorii; există relevanță: Cineva ne șterge rușinea din sufletele noastre. Nu este o știre veche, deoarece are impact asupra ta aici și acum și schimbă totul. Există și speranță în această știre: „Cel ce a început în tine această lucrare o va sfârși.” Acum rupe puterea păcatului asupra noastră, iar atunci când vine pe norii cerului, șterge efectele păcatului din jurul nostru.

Poți să furi o veste bună de la o colectivitate?

Ideea nu este originală. Zicala este atribuită părintelui bisericii Tertulian: „Așa cum Isus a fost răstignit între doi tâlhari, tot așa Evanghelia se află între două erezii.” Un tâlhar este religiozitatea, celălalt este ireligiozitatea. Primul se mai numește legalism, sau moralism, cel de-al doilea, relativism, sau libertinism. Acești doi tâlhari ne fură puterea Evangheliei.

Isus a spus același lucru într-un limbaj simplu, într-o singură parabolă. Este greu să îi identificăm pe cei doi tâlhari din cadrul ei, pentru că urmărim firul poveștii și clasificăm personajele în funcție de final, dar nu știm cu adevărat care este sfârșitul poveștii. Fiul risipitor a intrat în istorie sub această denumire, dar parabola nu vorbește doar despre el (vezi Luca 15:11-13,29-30).

Fiul risipitor este relativistul, fratele mai mare, moralistul. Amândoi au pierdut bucuria Evangheliei și nici nu au găsit-o. Niciunul dintre ei nu s-a simțit confortabil în colectivitate. Fratele mai mare, moralistul, stă de o parte a crucii. El reprezintă adevărul fără har. Potrivit lui, risipitorul merită pedeapsa, acțiunile sale au consecințe, nu este nimic de sărbătorit. Dumnezeu este drept, Dumnezeu judecă – acest lucru nu poate fi neutralizat de harul ieftin. Pentru el, totul este ieftin, ceea ce este har, pentru că nu există niciun efort sau conspirație în el.

Risipitorul este de cealaltă parte a crucii, el este relativistul. El predică harul fără dreptate. Dumnezeu acceptă și iubește totul, prin care înseamnă că omul însuși poate decide ceea ce consideră a fi drept. Acceptarea de către Dumnezeu înseamnă pentru el că trăirea în păcat este o chestiune privată și o libertate. Existența unui Dumnezeu iubitor înseamnă că bogăția, încrederea, resursele, capitalul relației Tatălui pot fi cheltuite după bunul său plac. Puteți să întoarceți spatele căminului, puteți să trăiți o viață cu excese și imorală, iar iubirea primitoare

trebuie să spună: este în regulă, eu te accept. Ești liber să trăiești așa. Se va potrivi dacă aveți și o explicație bună pentru asta. Relativistul are întotdeauna o explicație.

Ambele tendințe sunt tâlhari și fură puterea și libertatea Evangheliei.

Moralismul și relativismul înșală

Moralismul promite că, odată ce vei deveni fără păcat, vei învinge natura umană cu acțiunile tale, iar apoi vei fi fericit și liber. Fratele mai mare a făcut-o: „Câți ani Ți-am slujit, nu Ți-am încălcat niciodată porunca.” Nu este nimic în neregulă cu acest raport. Mi-aș dori să vă pot spune și eu același lucru. Totul este în regulă, dar nimic nu este la locul său, deoarece după mulți ani, se dovedește că ascultarea sa nu este altceva decât o realizare stoarsă din sine, cu speranța recompensei. El este dezamăgit că nu există recunoștință, nici măcar „un ied”, pentru serviciul său, pentru respectarea legii. Este nefericit, critic, judecător. Îl acuză pe Tatăl său și nu se poate bucura de experiența altora. El este interesat doar de propria sa performanță și este deranjat nemăsurat de harul pe care îl primesc alții.

Relativismul înșală și el. El promite că bucuria, libertatea constă în a arunca de pe tine cătușele morale ale lui Dumnezeu, a valorilor învechite și, pur și simplu, să îți urmezi dorințele, atracțiile culturii și chiar să te identifice cu ea. El subliniază doar harul, dar nu pune problema ascultării. Fiul risipitor a trăit dezinteresat atâta timp cât avea o rezervă. Odată rămas fără bani, a pierdut încrederea în sine, scopul său, sensul vieții, relațiile sale și și-a dat seama că s-a înșelat pe sine. A devenit nefericit, nu are pace, nu are sănătate, nu are colectivitate. Este singur, gol, jefuit, fără de valoare.

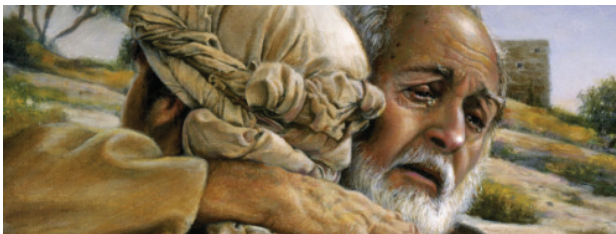
Evanghelia este crucea din mijloc

Acesta ne umple și ne transformă cele mai elementare nevoi în toate domeniile vieții. Nu caută ce ar putea face pentru a fi mântuit de Dumnezeu, pentru că ar fi de fapt un experiment de auto-răscumpărare. Nici nu caută cum ar putea fi ignorată Legea morală a lui Dumnezeu, prin invocarea harului Său. Evanghelia se prinde și acceptă Persoana care l-a răscumpărat.

Concomitent mă face umil și reconfortant când recunosc vina și accept în același timp harul. Rezultatul este bucuria, mărturisirea păcatului, care generează milă față de alții, recunoștință nemăsurată față de Dumnezeu, o dorință puternică de a trăi cu El, așa cum spune El. Nu stilul de viață, ci relația se află în centru, nu regulile, ci o Persoană.

Crucea de la mijloc reprezintă rolul Tatălui în această poveste

El îi spune relativistului: „Te-am iubit întotdeauna, chiar și atunci când tu nu M-ai iubit.” Oferă ceea ce nu

ați fi îndrăznit să cereți niciodată, ceea ce nu ați fi putut câștiga niciodată prin serviciu: inel, haină, sărbătoare. Iar moralistului îi spune: „Fiule, ești cu mine în orice moment și totul este al tău. Nu trebuie să slujești și să respecti poruncile pentru a primi un ied. Toate caprele și miei, toate sunt ale tale. Tu ești fiul meu.”

Nu știm care este sfârșitul poveștii, dar imaginați-vi-l

Prima versiune: relativistul se distra bine. A primit un inel, și-a recăpătat drepturile. Toată lumea i-a sărbătorit convertirea. A doua zi a spus: „Să începem de la capăt, să vindem inelul și apoi să ne întoarcem din nou când rămân fără bani.”

Tensiunea arterială a moralistului a crescut în acea noapte. El a scris scrisori în care a dezvăluit slăbiciunea și extravaganta Tatălui. El a chemat comunitatea să protesteze. În urma muncii sale rodnice, mulți dintre slujitori au început să murmure alături de el și, ca urmare, moralistul s-a simțit bine, pentru că în sfârșit au ținut seama de persoana sa.

A doua versiune: relativistul a oprit muzica în acea noapte și a cerut atenție. El a spus că, pe baza a ceea ce a făcut, este un păcătos pierdut. Generozitatea Tatălui l-a lovit în inimă. Acum este gata să facă orice pentru El. Nu pentru că în cele din urmă să primească inelul și cea mai frumoasă haină, ci pentru că a primit-o deja, deși nu merita nimic. Și așa s-a și întâmplat. Relativistul a devenit un evanghelist. Se vedea de departe, pentru că trăia într-o reală bucurie.

Moralistul a ascultat festivitatea mult timp, până când a intrat în sfârșit în cameră. Toți s-au speriat, muzica s-a oprit, știau că nu-i place și au așteptat să audă că ceea ce se întâmpla aici nu-i place Tatălui. Dar au fost surprinși pentru că a spus: „Frații mei, am înțeles în seara asta că totul este al meu. Nu trebuie să lupt singur, nu trebuie să obții merite, nu trebuie să te chinuiești amarnic și criticându-i pe ceilalți. Eram pierdut în casa Tatălui meu. El m-a găsit și pe mine. Bine ai venit, frate, lasă muzica să cânte. Pentru prima dată în viața mea, simt recunoștință și bucurie, iertare și pace în inima mea. Voi sluji cu voi de acum înainte. Ce echipă vom fi! Seară de seară ne așezăm alături și vorbim cu Tatăl nostru.”

Care este versiunea în care trăiți? ■

Dr. Ősz-Farkas Ernő, pastor, profesor asistent ATF Pécel, Ungaria

BUNĂTATEA ÎMPLINEȘTE VISURI!

Bunătatea – puterea schimbării!

Denisa este o fetiță de 11 ani și se pregătește să meargă în clasa a V-a. De la prima întâlnire te impresionează cu ochii ei mari și căprui, cu zâmbetul ei larg care trădează optimismul, dar și cu hotărârea ei. Îi place enorm să meargă la școală și este o fetiță care a obținut calificativul F.B. pe linie. Altruismul și caracterul ei frumos o fac să fie iubită de toți colegii. Împarte cu ei tot ceea ce primește, iar pentru cei care sunt mai slabi la învățătură, ea este un adevărat „dascăl”. În perioada pandemiei de COVID-19 a fost foarte tristă. A suferit mult din cauza faptului că nu putea merge fizic la școală, iar lipsa unui telefon performant și a internetului au împiedicat-o în procesul educației online.

Denisa provine dintr-o familie foarte săracă. După ce a născut-o, mama ei a lăsat-o în grija bunicilor, aceștia fiind de fapt adevărații părinți ai micuței. Situația materială a bunicilor este extrem de modestă, ei locuind cu chirie într-o casă veche din lut, cu o singură cameră și un hol foarte mic. Lipsurile cu care s-a confruntat și problemele pe care le-a întâmpinat au maturizat-o înainte de vreme, iar Denisa este o fetiță responsabilă și de încredere pentru bunicii ei. Bunicul ei suferă de o boală cronică,

iar bunica este singura care luptă să câștige banii necesari pentru existența zilnică.

Datorită rezultatelor școlare foarte bune, Denisa ne-a fost recomandată pentru a fi inclusă în cadrul proiectului ADRA „Vreau la școală!” al treilea an consecutiv. Povestea fiecărui copil din cadrul acestui proiect este o poveste unică. Fiecare dintre copiii beneficiari poartă în suflet multe întrebări și unii dintre ei au întâmpinat în priviri durerea, chiar și atunci când zâmbesc. Și totuși, prin sărăcie și lipsuri, prin probleme și neajunsuri, ei se străduiesc să răzbească și să-și croiască un drum frumos în viață. În ciuda greutăților, copiii au totuși puterea să viseze, iar ADRA România, prin acest proiect educațional, este alături de ei pentru a-i ajuta să-și îndeplinească visurile. Declarația de credință în baza căreia ADRA România acționează este aceea că „toate persoanele, în special copiii, au dreptul la o viață decentă și libertatea de a-și alege propriul viitor”.

Bunătatea te înobilează!

Marele compozitor Ludwig van Beethoven spunea: „Nu recunosc alt semn al superiorității decât bunătatea.”¹ Pornind de la această afirmație, ne putem întreba: asupra cui are vreun beneficiu manifestarea bunătății? Gândim în termeni destul de pragmatici și ne întrebăm deseori ce câștigăm din fiecare acțiune și fiecare gest pe care le facem. Avem rezerve serioase în a iniția sau finaliza un proces în care au de câștigat doar semenii noștri, iar noi, poate, avem de pierdut.

Acțiunile determinate de bunătatea față de semenii noștri au la bază un prim pas, acela al alegerii. Alegi să faci un bine pentru semenul tău, alegi să folosești resursele tale pentru celălalt, alegi să fii diferit de cei care pun în centrul atenției doar propria persoană. Capacitatea de a alege arată că ești un om puternic, capabil să decidă spre binele semenului său, dar și spre binele propriu.

Bunătatea înseamnă un zâmbet sincer, o privire plină de afecțiune, o vorbă caldă spusă la timpul potrivit, o bucată de pâine oferită cu drag, o ușă deschisă unui drumeț obosit, o oră de voluntariat pentru ajutorarea unui copil sau bătrân. Bunătatea este și disponibilitatea de a te bucura cu toată inima de succesele altcuiva și, de asemenea, bunătatea înseamnă refuzul de a bârbi. Înțeleptul Solomon spune că un astfel de om este fermecător: „Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui” (Proverbele 19:22). Frumusețea unui astfel de comportament își are izvorul în relația personală cu Dumnezeu, descris ca fiind „plin de

bunătate” (Exodul 34:6). Bucuria de a fi asemenea lui Dumnezeu și de a manifesta față de oameni bunătate este cea mai mare răsplătă pentru cel care alege să fie bun în relația cu semenii săi!

Bunătatea schimbă vieți!

Sfatul pe care apostolul Pavel ni-l oferă în Efeseni 4:32: „Fiți buni unii cu alții, plini de compasiune...” definește bunătatea și compasiunea ca fiind cele două calități ale unui om al lui Dumnezeu. Dar întrebarea care se ridică este: se merită astăzi să mai fii un om bun, plin de compasiune? Nu riști să fii privit ca naiv?

Expuși tot timpul la suferințele altora, dar neparticipând la alinarea lor, ne pierdem sensibilitatea și devenim reci și adesea critici. Unii am ajuns chiar iritați la ochii înlăcrimați de neputință și durere ai celor de lângă noi. Într-o societate materialistă în care suntem orbiți de lucrurile materiale, într-o vreme în care domină egoismul și indiferența, Dumnezeu ne cheamă să trăim în așa fel încât să fim recunoscuți pentru bunătatea și mila pe care le manifestăm în relațiile cu semenii noștri. Prin inspirația lui Dumnezeu, Ellen White spune: „Educația de bază, trainică, este aceea care răspândește simpatia și încurajează bunătatea față de oricine.”²

Este foarte ușor să fii bun cu cei din casa ta, deși trebuie să recunoaștem că sunt uneori și excepții. Ne este foarte ușor să fim miloși față de cei care considerăm noi că merită. Este foarte ușor să fii bun cu cei care sunt buni cu tine și se comportă frumos. Dar cum să fii bun cu toți oamenii...? Și totuși, Scriptura ne invită să fim buni unii cu alții.

A aduce în ochii unui copil lumina și bucuria, zâmbetul și încrederea este o misiune nobilă care dă sens și semnificație existenței. Atunci când reușești să așezi sămburele încrederii în inima unui copil și să-i atingi viața cu dragostea și bunătatea ta, reușești de fapt să-l ajuți să-și îndeplinească visul! Aceasta este ceea ce ne propunem prin proiectul ADRA „Vreau la școală!”. Denisa și sutele de copii beneficiari din toată țara așteaptă ca tu și eu să arătăm că ne pasă de suferințele lor. Dumnezeu ne cheamă să manifestăm bunătate și compasiune față de ei și familiile lor!

Robert L. Stevenson spune: „Nu judeca o zi după recolta pe care o culegi, ci după semințele pe care le plantezi!”³ Haideti ca împreună să semănăm dragoste, bunătate, milă, iar Dumnezeu va binecuvânta slujirea fiecăruia dintre noi! E timpul să semănăm și îmi doresc să fim oameni înțelepți, care folosesc fiecare oportunitate pe care Cerul o oferă pentru a descoperi unei lumi care piere caracterul plin de bunătate al lui Dumnezeu! ■

Gabriela Istrate, manager proiect ADRA România

**HAIDEȚI CA ÎMPREUNĂ
SĂ SEMĂNĂM DRAGOS-
TE, BUNĂTATE, MILĂ!**

¹ <https://respiro.ro/time/de-ce-este-bunatatatea-un-semn-al-superioritatii>

² Ellen G. White, *Educație*, p. 241.

³ <https://rightwords.ro/citate/nu-judeca-fiecare-zi-dupa-recolta-pe-care-o-culegi-ci--27670>

ADEVĂRUL PREZENT AL EDUCAȚIEI ADVENTISTE (VI)

SLUJIRE *versus* PROFIT (II)

Modelul pedagogic de slujire al Domnului Isus Hristos

Declarația Domnului Isus Hristos că „Fiul omului nu a venit să I Se slujească, ci El să slujească!” (Matei 20:28) a fost susținută cu fapte concrete (Ioan 13:4-5,15) care au demonstrat că acțiunile divine au ca fundament dragostea slujitoare. În plus, Mântuitorul nu a acceptat niciun privilegiu pe care-l aveau învățătorii din timpul lui și nu a apelat la puterile Lui divine în folosul propriu. Chiar dacă o astfel de abordare pare nepotrivită pentru timpul nostru, când fiecare își urmărește interesul personal, conform unui studiu făcut de Sen Sendjaya și James C. Sarros, s-a constatat că acest mod de a conduce prin slujire este prezent în unele companii de top care sunt foarte bine cotate tocmai datorită acestui stil de conducere numit *servant leadership* (conducere slujitoare).¹

Deși pare să fie o metodă de conducere cunoscută și acceptată de puțin timp (Robert K. Greenleaf propune pentru prima dată conceptul de *servant leadership* într-un eseu publicat în 1970), Frederic al II-lea al Prusiei, sau Frederic cel Mare (1740–1786), este considerat primul lider care a înțeles importanța acestei metode de leadership. El se considera „primul slujitor al statului”² și a făcut reforme foarte importante, care au avut un impact pozitiv. Una dintre aceste inițiative a fost în domeniul educației, pentru că în timpul domniei lui s-au construit sute de școli.

De aceea, „conducerea slujitoare” este un alt argument că profesorii din învățământul adventist trebuie să urmeze modelul Mântuitorului pentru că „urmașii lui Hristos au fost răscumpărați pentru slujire. Domnul nostru ne învață că adevărul obiectiv al vieții este slujirea. Hristos Însuși a fost un lucrător și dă tuturor urmașilor Săi legea servirii lui Dumnezeu și a semenilor. Aici El a prezentat lumii o concepție mai înaltă a vieții decât a fost cunoscută vreodată. Trăind pentru a servi altora, omul este adus în legătură cu Hristos. Legea slujirii devine veriga de legătură ce ne unește cu Dumnezeu și cu semenii.”³

Educația pentru profitul care „stinge duhul”⁴

Cuprins de febra profitului, omul postmodern a uitat să se întrebe cu ce preț și cu ce pierderi obține câștigurile pe care și le dorește. Despre o astfel de pierdere a vorbit cunoscuta activistă pentru mediu Greta Thunberg, într-un discurs critic la ONU, despre preocuparea generalizată și în continuă creștere a omului contemporan după profit: „Mi-ați furat visurile și copilăria cu vorbele voastre goale. Și totuși sunt una dintre persoanele norocoase. Oamenii suferă. Oamenii mor. Toate ecosistemele se prăbușesc. Suntem la începutul unei extincții în masă și tot ce puteți vorbi voi este despre bani și basme despre creșterea economică eternă. Cum îndrăzniți să faceți asta?”⁵ Din nefericire, această intervenție surprinde numai o imagine din multiplele efecte negative pentru umanitate, aduse de iluzia că mai mult profit aduce un confort sporit. Este adevărat că niciodată omul nu a trăit cu un mai mare confort ca în timpul nostru, dar trebuie să recunoaștem că preocuparea pentru profit și câștig rapid a dus la inechitate socială, manifestată chiar prin sclavia modernă, consumerism, boli ale stilului de viață, anxietate, lăcomie, adicții multiple, nerespectarea drepturilor și libertăților individuale, pierderea valorilor și alte boli ale sufletului înstrăinat de Dumnezeu. De fapt, această preocupare individualistă de sine (formată în mare parte de societate și de sistemele educaționale), să-mi fie mie bine, fără să mă intereseze de cel care este lângă mine (cum susține principiul divin al slujirii), vedem că duce spre un drum înfundat, cu multiple disfuncții, ca urmare a sfidării ordinii creației și a voinței divine.

Din nefericire, în ciuda unui entuziasm emoțional, măsurile radicale întârzie să sosească. În schimb, vin vești din ce în ce mai alarmante cu privire la consecințele tot mai nefaste care se pot abate asupra planetei ca rezultat al cursei pentru îmbogățire și profit.⁶ Mai mult, există tot mai multe avertizări cu privire la trecerea unor limite (nivelul cel mai înalt de CO₂ de când se fac

ESTE ADEVĂRAT
CĂ NICIODATĂ
OMUL NU A TRĂIT
CU UN MAI MARE
CONFORT CA ÎN
TIMPUL NOSTRU,
DAR TREBUIE SĂ
RECUNOAȘTEM
CĂ PREOCUPAREA
PENTRU PROFIT
ȘI CÂȘTIG RAPID
A DUS LA INECHI-
TATE SOCIALĂ,
MANIFESTATĂ
PRIN SCLAVIA
MODERNĂ, BOLI
ALE STILULUI DE
VIAȚĂ, ANXIETATE,
LĂCOMIE, ADICȚII
MULTIPLE, PIER-
DEREA VALORILOR
ȘI ALTE BOLI
ALE SUFLETULUI
ÎNSTRĂINAT DE
DUMNEZEU.

măsurători)⁷ sau anunțuri despre depășirea unor puncte critice ireversibile⁸. Dar ceea ce este cel mai îngrijorător e faptul că sunt tot mai mulți cei care consideră că o stabilizare a situației sau chiar o întoarcere spre bine sunt imposibile.

După câteva secole în care „științele naturale” au avut prioritate în educație anulând prezența „Persoanei supranaturale” și principiile cerului, nu trebuie să surprindă pe nimeni că s-a ajuns aici (Osea 8:7). În plus, acum avem și un indiciu clar al necesității prezenței și al intervenției divine care este suverană în ciuda situației îngrijorătoare și chiar disperate (Apocalipsa 11:18 și Geneza 6:11). Dar mai mult decât siguranța și pacea pe care le oferă acest verset⁹, aici avem și garanția restabilirii ordinii creației, așa cum a intenționat-o Dumnezeu. Planeta Pământ, dezordonată de goana după „profit”, va fi restaurată de Cel pentru care principiul slujirii este modul prin care Își manifestă dragostea. Dorința de profit aduce lăcomie, luptă, înstrăinare, dezordine și moarte, dar preocuparea pentru slujire sporește dragostea, susținerea, părtășia, unitatea și viața.

De aceea, în acest timp, mai mult ca niciodată, este nevoie de educație adventistă. „Planeta este coaptă pentru o demonstrație de excelență. Dacă o vom face, toată lumea va vorbi despre asta, iar filozofia educației adventiste de ziua a șaptea îi va

îndrepta pe oameni către o formă de viață creștină orientată spre slujire, care va răsună de pe fiecare vârf al muntelui discursului social din lume.”¹⁰ Exemplul de slujire al Domnului Isus Hristos și metoda Lui pedagogică ne-au arătat că oamenii sunt mai importanți decât succesul personal sau o slujbă bine plătită. De aceea, să nu uităm că „în viața noastră de aici, pământească, așa limitată de păcat cum este, cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație pot fi găsite în slujire. Iar în realitatea viitoare, neconstrânși de limitările naturii noastre păcătoase, vom găsi cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație tot în slujire – privind și învățând taine adânci: Hristos în voi, nădejdea slavei”. Așadar, adevărul prezent al educației adventiste nu numai că ne invită prin slujire la o experiență de pregătire pentru a deveni cetățeni ai Împărăției cerului, dar totodată ne ferește de toate complicațiile pe care le poate aduce un mod de viață construit după filozofia educației pentru profit. ■

„CONDUCEREA SLUJITOARE” ESTE UN ALT ARGUMENT CĂ PROFESORII DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ADVENTIST TREBUIE SĂ URMEZE MODELUL MÂNTUITORULUI.

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare și relații publice, Universitatea Adventus

¹ <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/107179190200900205>. Unele cercetări susțin că succesul acestei metode de conducere este rezultatul faptului că angajații sunt ajutați să treacă dincolo de nivelul datoriei în activitatea lor, ceea ce face ca responsabilitățile asumate să fie îndeplinite din plăcere și cu mai multă eficiență. <https://www.emerald.com/insight/content/doi/10.1108/PR-08-2018-0285/full/html>

² https://en.wikipedia.org/wiki/Frederick_the_Great

³ Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, p. 52 (ediția electronică).

⁴ În ultimii ani au fost publicate mai multe articole și cărți care arată importanța educației adventiste, sau care aduc în atenție factorii care pot influența negativ educația adventistă. Un articol din *Adventist Review*, <https://www.adventistreview.org/2009-1529-16> preia din cartea lui Shane Anderson, *How to kill Adventist Education and How to give it a Fighting Chance* (Cum să ucizi educația adventistă și cum să-i dai o șansă să lupte), cauzele principale pentru care educația adventistă riscă să intre în regres: (1) lipsa pasiunii în rândul membrilor bisericii de a fi adventiști de ziua a șaptea „conservatori”; (2) neînțelegerea conceptului de ucenicie biblică; (3) sprijin pastoral slab pentru educația adventistă; (4) neglijarea educației spirituale în familie; (5) influența postmodernismului, a secularismului și a „liberalismului” în adventism și (6) școli adventiste neperformante. Legat de relația dintre asumarea/transmiterea mai departe a valorilor adventiste de către părinți și educația adventistă, autorul concluzionează: „Părinții adventiști își înscriu copiii la școlile adventiste.”

⁵ <https://www.npr.org/2019/09/23/763452863/transcript-greta-thunbergs-speech-at-the-u-n-climate-action-summit?t=1625418205657>

⁶ https://www.digi24.ro/stiri/externe/mapamond/criza-de-apa-foamete-disparitia-speciilor-cum-va-arata-viata-pe-terra-pestes-30-de-ani-raport-al-specialistilor-1572783?fbclid=IwAR3WG_yClrQU9a-tmqIzJRH5JpJHACKpnH6jEMgOjsy6H_fyGbKf-r5B3ME

⁷ <https://www.digi24.ro/stiri/sci-tech/natura-si-mediu/nivelul-de-co2-din-atmosfera-a-atins-cea-mai-ridicata-valoare-de-cand-se-fac-masuratori-1555601>

⁸ <https://www.digi24.ro/stiri/sci-tech/natura-si-mediu/cercetator-e-posibil-sa-fi-depasit-punctul-critic-al-incalzirii-globale-ireversibile-pot-aparea-efecte-negative-in-cascada-1564933>

⁹ În Biblia Noua traducere românească în locul verbul tradus de Dumitru Cornilescu „prăpădesc”, a fost preferată varianta „distrug”, sugerând că ar putea fi acceptată și formula: „...au corupt pământul”. Nota explicativă propune că ar fi posibil și un joc de cuvinte între „distrug” și „corup”, dacă se au în vedere și versetele din Geneza 6:11 („pământul era corupt...” ebr. *tišahet*) și Geneza 6:13 („le voi distrage...” ebr. *mašhita*).

¹⁰ James A. Tucker, „Pedagogical Application of the Seventh-day Adventist Philosophy of Education”, *Journal of Research on Christian Education*, Summer 2001, vol. 10, Special Edition, p. 183.

JUDECATA FINALĂ (v)

ASAMBLAREA TABLOULUI

In final, să încercăm să asamblăm tabloul puzzle-ului judecății divine finale, ținând seama de tot ceea ce s-a amintit în articolele anterioare cu privire la acest subiect. Va trebui să strângem „piesele” (adică textele biblice) care aparțin acestui subiect din marea „cutie” a Bibliei și să obținem tabloul complet. În mare, criteriile pe care trebuie să le avem în vedere sunt următoarele:

În primul articol (luna mai 2021) am arătat că așa după cum există venituri diferite ale Domnului Isus, tot așa există faze distincte, diferite, ale judecății finale: judecata de cercetare, executarea judecății de cercetare, judecata din timpul mileniului și executarea judecății din timpul mileniului.

În cel de-al doilea articol (luna iunie 2021) am arătat că există o etapizare a modului de raportare a lui Dumnezeu, fie că este vorba de individ, de un popor sau de lumea întreagă (Ieremia 9:23,24). Mai întâi omului i se oferă milă, apoi este judecat după felul în care s-a raportat la mila oferită, iar în final urmează executarea dreptății convenite stabilite prin judecată.

În cel de-al treilea articol (luna iulie 2021) am arătat că, pentru asamblarea corectă a pieselor puzzle-ului despre judecata finală, avem un ghid, un tablou intuitiv, ilustrativ, și anume sistemul ceremonial: Ziua Ispășirii din ziua a zecea a lunii a șaptea.

Observație

Trebuie să arătăm că sabatele ceremoniale nu pot fi considerate doar niște sărbători naționale evreiești, pentru că nici stabilirea lor calendaristică, nici ceremoniile prevăzute în cadrul lor nu au fost stabilite de poporul Israel, ci de Dumnezeu. Conotațiile istorice, sau corelarea lor cu aspecte din viața agricolă au doar rol ilustrativ, pentru a facilita înțelegerea și importanța cu privire la aspectele principale ale planului de mântuire pe care le reflectă. De pildă, data ieșirii din țara Egiptului nu a fost stabilită nici de israeliți, nici de faraon, ci de Dumnezeu, ocazie cu care au serbat primul Paște. Nu putea fi o lecție mai potrivită pentru poporul Israel și pentru credincioșii tuturor timpurilor cu privire la eliberarea din robia păcatului decât modul în care Dumnezeu a organizat eliberarea lor:

- Doar Dumnezeu îi putea elibera de sub o putere mult superioară lor.

- Cruțarea lor de pedeapsa îngerului care executa misiunea de a ucide pe întâii născuți din țara Egiptului nu s-a datorat meritelor lor, ci sângelui mielului sacrificat de fiecare familie

în parte, pus pe ușorii casei, simbol al jertfei Mielului lui Dumnezeu. Și în familiile lor „a murit” simbolic Fiul lui Dumnezeu. Așa se arată că eliberarea se baza pe meritele și moartea înlocuitoare a Domnului Isus Hristos.

- Nu se putea o alăturare mai potrivită decât aceasta. Dar nu este o potrivire întâmplătoare, ci intenționată. De aceea și răstignirea Domnului Isus trebuia să fie exact de Paște. Sistemul ceremonial umbră trebuia să corespundă cu realitatea. De pildă, chiar și detaliile cum ar fi: cercetarea mielului pascal mai multe zile înaintea Paștelui și faptul că nu era permis să-i fie zdrobit niciun os și-au găsit împlinirea exactă în faptul că, anterior răstignirii, a fost cercetat de mai multe completuri (sinedriu, Pilat, Irod) și a fost găsit fără vină. De asemenea, nu I s-a zdrobit niciun os, în timp ce tâlharilor li s-a administrat această tortură. De aceea Epistola către evrei arată că legea ceremonială era „umbra bunurilor viitoare” (Evrei 10:1). Această suprapunere perfectă între simbol (umbră) și realitate dovedește preștiința lui Dumnezeu și oferă totodată posibilitatea verificării autenticității lui Mesia.

- La fel stau lucrurile și în privința celorlalte sabate ceremoniale. De aceea adesea Domnul le numește „sabatele Mele”.

În așezarea calendaristică distinctă a „Zilei Ispășirii” la finalul sărbătorilor ceremoniale, apoi în ceremonialul acestei zile avem tabloul sintetic complet al judecății divine finale, cu toate fazele sale:

- Intrarea marelui-preot în haine de preot obișnuit cu sângele țapului pentru Domnul, pentru curățirea simbolică a Sanctuarului, reprezintă faza judecății de cercetare.

- Schimbarea hainelor marelui-preot și ieșirea în fața poporului în hainele de sărbătoare reprezintă a doua venire a Domnului Isus și executarea rezultatelor judecății de cercetare.

- Trimiterea țapului pentru Azazel reprezintă judecata din timpul celor o mie de ani.

În cel de-al patrulea articol (luna august 2021) am arătat fazele diferite ale rolului de judecător al Domnului Isus Hristos. În timpul întrupării Sale nu a venit să judece lumea. A avut loc doar o judecată indirectă prin modul în care oamenii, chiar și Satana, s-au raportat la El și la adevărul prezentat de El. Într-unele dintre parabolele Sale, Domnul Isus S-a referit la judecata de cercetare în care Dumnezeu Tatăl are rol de judecător, iar Domnul Isus are rolul de avocat, este Mirele care stă alături de mireasa Sa. După terminarea judecății de cercetare, Domnul Isus preia rolul de

judecător în vederea executării deciziilor din cadrul judecății de cercetare. Același rol de judecător Îl deține și în timpul judecății celor nelegiuți, în timpul celor o mie de ani.

De asemenea, o altă sursă inspirată valoroasă care ne ajută la înțelegerea corectă a subiectului o constituie explicațiile Spiritului Profetic.

Ținând seama de aceste criterii generale, să strângem „piesele” componente ale învățaturii biblice cu privire la judecata divină finală, în funcție de anumite coordonate pe care le prezentăm sub formă de întrebări.

Cine va fi judecat în cadrul judecății finale?

„Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” – Eclesiastul 12:13,14

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” – 2 Corinteni 5:10

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” – Evrei 9:27

„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. Și, dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și, dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” – 1 Petru 4:17

Concluzie: absolut toți oamenii vor fi judecați, atât cei neprihăniți, care vor alcătui categoria mântuiților, adică poporul lui Dumnezeu, cât și

cei păcătoși, care au respins oferta harului divin, dar, desigur, sunt judecați în etape diferite.

Timpul: când va avea loc judecata divină finală?

Judecata divină care stabilește mântuirea omului este un proces care are loc pe toată durata istoriei omenirii sau este un eveniment final, distinct?

„Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate.” – Faptele 17:30,31

În vremea apostolului Pavel, judecata divină era un proces încheiat, un proces în derulare, sau un eveniment viitor?

„Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: «De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema.»” – Faptele 24:25

Se poate ști exact timpul când începe judecata divină?

„Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățat!»” – Daniel 8:14

Observăm în acest verset o aluzie la Ziua Ispășirii (sau ziua judecății) din sistemul ceremonial, pentru că face referire la curățirea Sanctuarului.

Dacă cele 2 300 de zile ar fi zile literale, durata lor ar fi de șase ani de la momentul viziunii, când Templul din Ierusalim era încă dărâmat. Iar apostolul Pavel spune că chiar și pe vremea sa judecata era viitoare. Evident, în menționarea profetică despre cele 2 300 de zile, nu poate fi vorba decât despre zile profetice, după echivalentul zi = an. Începutul perioadei indicat este anul 457 î.Hr., darea poruncii pentru rezidirea Ierusalimului (conform cu Daniel 9:25 și Ezra 7), edictul lui Artaxerxe. Așadar, cei 2 300 de ani se întind până în anul 1844.

Există vreun avertisment divin care să anunțe acest eveniment important?

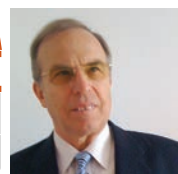
„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” – Apocalipsa 14:6,7

Ce eveniment urmează imediat după încheierea acestei solii?

„Apoi m-am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.” – Apocalipsa 14:14

Evident, este vorba despre a doua venire a Domnului Isus Hristos.

**ULTIMA
EVALUARE
EMILIAN
NICULESCU**

**ABSOLUT TOȚI
OAMENII VOR FI
JUDECAȚI, ATÂT CEI
NEPRIHĂNIȚI, CARE
VOR FI MÂNTUIȚI, CÂT
ȘI CEI PĂCĂTOȘI, CARE
AU RESPINS OFERTA
HARULUI DIVIN.**

JUDECATA DIVINĂ ESTE UN EVENIMENT FINAL, UN PROCES CU CARE SE ÎNCHEIE ISTORIA OMENIRII, PENTRU CĂ DUMNEZEU VA RĂSPĂLĂTI PE OAMENI NU DOAR PENTRU FAPTELE SĂVÂRȘITE ÎN TIMPUL VIEȚII LOR, CI ȘI DUPĂ „RODUL FAPTELOR LOR”, ADICĂ EFECTELE ÎN TIMP, POZITIVE SAU NEGATIVE, ALE FAPTELOR LOR. ȘI AȘA ESTE DREPT.

Concluzii

- Judecata divină în care se stabilește mântuirea omului este un eveniment aparte. Nu este un proces continuu care se întinde pe toată durata istoriei omenirii.

- Este un proces cu care se încheie istoria omenirii, chiar înainte de a doua venire a Domnului Isus Hristos. Este foarte logic ca astfel să se încheie istoria lumii noastre, iar răsplata pe care o va aduce Isus la a doua venire să fie doar în urma judecății. Apocalipsa 22:12 – „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.”

- Acest element în sine este un argument suficient care arată inconsistența doctrinei conform căreia imediat după moarte oamenii și-ar primi deja răsplata veșnică: raiul pentru cei credincioși, respectiv iadul pentru păcătoși. Ce răsplată aduce Domnul Isus lui Abel, dacă deja de mii de ani și-a primit răsplata cuvenită și Abel s-ar afla deja în rai? Dacă ar fi așa, ar fi inutilă întrebarea martirilor:

„Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului. Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă și li s-a spus să se

mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.” – Apocalipsa 6:10,11

Chiar și această imagine, evident doar simbolică, arată că judecata finală încă nu a avut loc, nici imediat după moartea martirilor și nici în timpul întrupării Domnului Isus Hristos.

Hainele albe pe care le-au primit martirii reprezintă reabilitarea lor în fața istoriei. Mai ales cu ocazia condamnării lor, numele lor și reputația lor au fost mânjite cu fel de fel de invective denigratoare neîntemeiate. Astăzi, acești martiri sunt considerați modele, adevărați eroi ai credinței.

Judecata divină trebuie să fie un eveniment final pentru că Dumnezeu va răsplăti pe oameni nu doar pentru faptele săvârșite în timpul vieții lor, ci și după „rodul faptelor lor”, adică efectele în timp, pozitive sau negative, ale faptelor lor. Și așa este drept.

„Tu ești mare la sfat și puternic la faptă, Tu ai ochii deschiși asupra tuturor căilor copiilor oamenilor ca să dai fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui” – Ieremia 32:19. (va urma) ■

Emilian Niculescu, pastor pensionar

START CU SPERANȚĂ

cu Edisa Soare Bucur,
Andreea Stanciu, Mircea Mîndăianu

LUNI - VINERI, ora 08.00

  RADIO VOCEA SPERANȚEI

FĂGĂDUINȚA BINECUVÂNTĂRII ȘI A PĂCII ÎN TRECUTUL IERUSALIMULUI: KETEF HINNOM

În acest studiu vorbim despre curiozitatea arheologică antică dincolo de zidurile orașului Ierusalimului, de la care a început odinioară deșertul lui Iuda. Arheologii, după multe deliberări, au început munca de aducere la suprafață a amintirilor din trecut și de extindere a cunoștințelor noastre biblice. Zona selectată a fost situată pe latura văii Hinnom¹, așa că a primit de la arheologi numele Ketef Hinnom², pentru a include însemnătatea istorică în numele văii. Arabii care locuiesc în oraș se referă la aceasta cu numele de Ras ed-Dabous, care înseamnă „cap de ac de gămălie” sau „epifiză femurală”.

Înălțimile Ketef Hinnom sunt situate pe acea cumpănă a apelor care ajunge în orașul sfânt din câmpia Iudeei, așa că partea mai joasă îl conducea pe călător până la Ierusalim. Era un drum folosit rar, deoarece Valea Hinnom ducea de-a lungul zidurilor abrupte de stâncă care veneau din sud spre oraș, scurtând călătoria prin această zonă oarecum periculoasă. Valea Hinnom, care se află vizavi de Ierusalim, a oferit o priveliște bună asupra zidurilor orașului, făcându-l un sit strategic militar important de nenumărate ori în istorie.

Zona este deja menționată în Iosua 15:8 și a fost găsită la granița teritoriilor triburilor lui Iuda și Benjamin în perioada de după cucerire. În perioada distrugerii Ierusalimului, în 70 d.Hr., comandantul-șef Titus a construit un zid de asediu în imediata apropiere a zonei Ketef Hinnom, ceea ce a dus în cele din urmă la succesul atacului final. Potrivit istoricului Josephus Flavius (*Războiul evreiesc* 6. 12.2), această zonă a servit drept loc de tabără roman. Vizavi de Ketef Hinnom a fost cantonată faimoasa legiune romană a X-a, care a fost staționată în orașul Ierusalim de la distrugerea Ierusalimului până la sfârșitul secolului al III-lea. Nu au apărut monumente arheologice majore în perioada anterioară celor mai recente săpături (1975, 1979, 1980).

Niciun evreu nu a fost îngropat în orașul Ierusalim, dar mii de locuri de înmormântare din Vechiul și Noul Testament au fost identificate în jurul zidului orașului. În timpul săpăturilor din

valea Ketef Hinnom, au fost descoperite multe morminte goale și jefuite, iar săpăturile au oferit și surprize. Una dintre acestea este că mormintele au fost sculptate în calcar dur, ceea ce a fost fără precedent. A fost găsit un mormânt datând din perioada Templului lui Solomon, adică din prima jumătate a perioadei babiloniene.

Pereții criptelor au fost lustruiți, netezi, făcând astfel lucrări de calitate. La pregătirea mormintelor a fost folosit cotul lung regal egiptean (0,525 m), dar a fost folosită și trestia de măsurare israeliană, care are șase coți lungime (Ezechiel 41:8). De asemenea, a fost găsit un mormânt de calcar bazat pe sistemul de cot scurt egiptean (0,45 m). În perioada Vechiului Testament, ambele unități de măsură (cot) erau cunoscute și utilizate (2 Cronici 3:3), uneori în paralel, chiar și în interiorul unei clădiri, așa cum am văzut în săpăturile lui Megido și Lachis.

Mormintele din vremurile biblice descoperite în Israel au fost construite într-un stil similar: la câțiva metri sub suprafață, fiind sculptate în piatră. Scările duc la un mormânt central, care poate fi imaginat ca un cub de trei metri. Pe trei laturi ale scărilor, bănci spectaculoase de piatră îi întâmpinau pe vizitatori, unde erau așezați morții, sculptând o pernă îngustă de piatră sub capetele morților. Pe o astfel de bancă de piatră, se așezau patru corpuri, unul lângă celălalt, care erau într-o strânsă relație de familie sau de sânge unul cu celălalt, osemintele generațiilor moarte zăcând liniștite unele lângă altele. Mormintele excavate ar fi putut fi proprietatea familiilor bogate și înstărite din Ierusalim, în care au fost îngropate generații succesive. Deși provin din aceeași vârstă, conțin totuși soluții în privința diferitelor detalii.

Aceste obiceiuri de înmormântare sunt, de asemenea, raportate și înțelese în mod clar în cărțile Vechiului Testament: „De aceea, iată, te voi adăuga la părinții tăi și vei fi adăugat în pace în mormântul tău” (2 Împărați 22:20). „Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui...” (Judecători 2:10).

Mormintele găsite în Ketef Hinnom au fost sculptate în calcar dur, iar unele au un zid care rezistă mult în timp. Într-una

**COMORI
DEZGROPATE
TOKICS
IMRE**

**PRIN STUDIUL SCRIP-
TURII, PREZENȚA LUI
DUMNEZEU ÎN VIAȚA
NOASTRĂ CONFIRMĂ
FĂGĂDUINȚA
BINECUVÂNTĂRII, AȘA
CUM ARHEOLOGIA
CONFIRMĂ BIBLIA.**

din camerele mormântului, când mormântul a fost proiectat, cioplitorii de piatră au luat în considerare nervurile naturale, stratificarea și fisurile stâncii. Osemintele au fost păstrate temporar în camerele de colectare, iar mai târziu, oasele au fost plasate în locul lor final de odihnă. Aceste camere de colectare aveau aproximativ aceeași intrare, dar dispunerea lor internă era deja diferită, la fel și dimensiunea lor. Familiile mai înstărite au realizat camere de înmormântare mai mari, cu ziduri lustruite netede și gravate.

Peste o mie de descoperiri găsite în criptă duc cercetătorii înapoi la trei ere:

1. timpul sfârșitului primului Templu, secolele VII–VI. î.Hr.
2. captivitatea babiloniană și era persană, adică secolele VI–V î.Hr.,
3. și un total de opt obiecte din epoca greacă, datează din secolul I î.Hr.

Printre obiectele găsite în cripte se numără patruzeci de săgeți de fier și una de bronz cu caracter scit-iranian. Vârfurile săgeții au fost aduse de soldații babilonieni în timpul asediului Ierusalimului. Cercetătorii sunt de acord că în momentul distrugerii capitalei, această zonă era locul de înmormântare al celor căzuți.

Printre descoperiri se numără un sigiliu maro pe care numele proprietarului este înscris cu litere ebraice folosite la sfârșitul timpului primei biserici. Palta este un nume care însemna o formă prescurtată a lui Pelatyahu, un nume teoforic, ambele fiind cunoscute în perioada Templului lui Solomon. Numele Palta este gravat în oglindă în partea superioară a sigiliului, iar dedesubt este un boboc de lotus, care este încă o trăsătură caracteristică a artei evreiești, iar în partea de jos este simbolul ramurii de palmier. Simbolul triplu aparține particularității sistemului israelian utilizat în timpul captivității babiloniene.

În 1979, sub conducerea lui Gabriel Barkay, cercetător născut în Ungaria, de la Institutul de Arheologie al Universității Tel Aviv, în camera a 25-a a peșterii a 24-a a lui Ketef Hinnom, arheologii au descoperit două suluri de argint care conțin textul cunoscut al binecuvântării preoțești:

„Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine. Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!” (Numeri 6:24-26)

Sulurile din argint erau înșirate cu șnur de piele și purtate la gât de proprietarul necunoscut. A fost o mare provocare pentru profesioniști să desfășoare sulurile mici de argint fără a le deteriora. În cele din urmă, ac-

tivitatea lor a fost încununată de succes, rezultând două plăci de metal pe care s-a găsit scrierea ebraică arhaică. Dimensiunea plăcilor de argint este de 97x27 mm și, respectiv, 39x11 mm. Într-un studiu comparativ, s-a arătat că litere de aceeași natură au fost găsite în mormintele de piatră ca cele cuprinse în suluri, adică au fost realizate la mijlocul secolului al VII-lea î.Hr., atât sulurile, cât și mormintele de stâncă.

Potrivit lui Ieremia, argintul importat din Tarsis era folosit pentru fabricarea bijuteriilor în secolul al VII-lea î.Hr., „argintul turtit adus din Tarsis și aurul din Ofir” (Ieremia 10:9). Scrisul a fost gravat pe argint cu un instrument dur, ceea ce înseamnă că a fost realizat de profesioniști, despre care profetul Ieremia dă câteva îndrumări: „Păcatul lui Iuda este inscripționat cu un priboi de fier, un vârf de diamant; este gravat pe tăblițele inimii lor și pe coarnele altarelor lor” (Ieremia 17:1). Scrierea pe sulurile de argint a fost examinată, apoi comparată cu literele găsite pe pereții peșterilor de stâncă și s-a ajuns la concluzia că datau din perioada anterioară distrugerii Ierusalimului în 587 î.Hr., deci secolul al VII-lea î.Hr.

În ultimele decenii, cercetătorii au susținut în mod clar că textele găsite pe suluri metalice și pe morminte de rocă sunt considerate descoperiri biblice care provin dintr-o fază a scrierii pătratică ebraice, care nu a fost cunoscută anterior cercetătorilor. Prin urmare, este un lucru semnificativ, dincolo de valoarea lor arheologică, deoarece conțin cea mai veche formă cunoscută de scriere

ebraică biblică. Numele de pe tetragramaton, sau numele de Yahweh, apare de trei ori în textul binecuvântării, care include binecuvântarea redată în trei rânduri pe amuletă. Ca atare, cercetătorii interpretează cele trei linii astfel: prima linie conține un salut introductiv, iar a doua conține urări de bine, în timp ce ultima linie conține un mesaj legal. Găsirea textului înseamnă că binecuvântarea preoțească a devenit „de natură standard în viața de zi cu zi a secolului al VII-lea”.

O formă modificată a Binecuvântării aronice poate fi găsită deja în Regulamentul comunitar Kumran (IQS II. 1-4), care a apărut secole mai târziu:

„Să te binecuvânteze cu tot binele
și să te ferească de orice rău,
să-ți lumineze inima cu înțelepciunea vieții
și să-ți fie milostiv cu cunoaștere veșnică.
Și să-și întoarcă fața milostivă spre tine,
în vederea păcii eterne.” (după traducerea lui Komoróczy Gyula)

Textul de la Qumran păstrează pe deplin mesajul binecuvântării preoțești, dar, datorită viziunii sale specifice, omite numele lui Dumnezeu și extinde linia gândirii. Omiterea numelui YHWH are loc în scriptura Qumran deoarece pronunția tetragramatonului nu era permisă, nu numai în Qumran, ci universal în lumea religioasă a Israelului, interdicție care există teologic până în prezent.

Mărima și forma plăcilor de argint găsesc atestarea faptului că anumite versete biblice erau purtate ca amulete încă din vremurile Vechiului Testament. Acest obicei era foarte obișnuit încă din timpul regatului timpuriu. „Să-ți fie ca un semn pe mână și ca un semn de aducere-aminte pe frunte între

ochii tăi, pentru ca Legea Domnului să fie totdeauna în gura ta; căci cu mână puternică te-a scos Domnul din Egipt” (Exodul 13:9).

O anumită secțiune a Torei era purtată ca un colier sau ca un bandaj pe frunte și, uneori, pe mâini, pe încheieturi. Literatura biblică sapiențială menționează, de asemenea: „Căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău și un lanț de aur pe gâtul tău” (Proverbele 1:9; 6:21).

Prin studiul și cunoașterea Scripturii, prezența lui Dumnezeu în viața noastră este îmbogățită de promisiunea binecuvântării, la fel cum arheologia justifică Biblia. ■

Prof. dr. **Tokics Imre**, profesor universitar
la ATF Pécel

Bibliografie:

- Budd, Philp J.: *Numbers*. Word Biblical Commentary, vol. 5., Waco, Texas, 1984.
- Claus Westermann: *Az Ószövetség teológiájának vázlata*. Budapesti Református Teológiai Akadémia, Budapest, 1993.
- Egeresi László Sándor – Kókai-Nagy Viktor (szerk.): *Adalékok Izrael történetéhez*. Selye János Egyetem Református Teológiai Kara – Komárom és a Károli Gáspár Református Egyetem, Budapest, 2020.
- Seybold, Klaus: *Der aaronitische Segen*. Studien zu Numeri 6:22-27. Neukirchener Verlag, 1977.
- Karasszon István: *Az ószövetségi teológia történetéhez*. Károli Gáspár Református Egyetem, L'Harmattan Kiadó, Budapest, 2020.
- Az Ószövetség másik fele*. L'Harmattan, Budapest, 2010.
- Komoróczy Géza: *Kiáltó szó a pusztában. A holt-tengeri tekercsek*. Osiris Kiadó, Budapest, 1998.
- Kustár Zoltán: *A héber Ószövetség szövege*. Magyar Bibliatársulat, a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, Budapest, 2010.
- Rózsa Huba: *Bevezetés az Ószövetség könyveibe*. Szent István Társulat, Budapest, 2016.
- Samuel J. Schultz: *The Old Testament Speaks*. BEE International, 1992.
- Szabó Árpád: *A múlt vallatása: Megszólalnak a sziklasírok. Régészeti felfedezések Jeruzsálemben*. KM_1987_04_231.pdf (oszk.hu) 2021. 04. 15.

¹ În ebraică, Ge-Hinnom vezi : Iosua 15:18,16; 2 Împărați 23:10; 2 Cron. 28:3; 33:6; Neem. 11:30; Ier. 7:31

² Ketef Hinnom = „umărul văii” (hinnom = vale), care se înalță la 100 m peste vale, iar față de nivelul mării la 755 m.

DILEMELE TEOLOGIEI INSPIRAȚIEI (II)

În jurul Conferinței Biblice din 1919

Seria de articole pe care o inaugurăm aici se va ocupa de unul din cele mai importante evenimente ale istoriei bisericii noastre: Conferința Biblică din 1919. A fost prima întâlnire oficială organizată de Conferința Generală (CG) și a avut ca temă inspirația Bibliei și a lui Ellen White. „Conciliul” acesta, așa cum oficial a fost numit, a fost convocat la propunerea fratelui F. M. Wilcox din 1913, în urma unor dispute și tensiuni teologice acumulate de mai mulți ani, și a fost prezidat de fratele A. G. Daniells, președintele CG.¹

Aceasta nu a fost o conferință generală, întrucât au participat doar circa 65 de persoane, în majoritate bărbați: 29 profesori de Biblie sau de istorie, 25 administratori, 11 editori și câțiva stenografi. Conferința a fost un bun început, a adus lumină, dar a trezit și opoziție puternică, mai ales mocnită, dar și pe față. Cu excepția unor replici nepotrivite, discuțiile publice au fost înregistrate prin stenografiere, iar stenogramele au fost dactilografiate (2 400 de pagini).

Din cauza discuțiilor și a suspiciunilor care s-au creat, s-a decis ca rapoartele conferinței să nu se publice imediat. Materialul a fost pus în arhive și uitat, iar biserica și-a văzut de drumul ei, netulburată de un atare subiect. În anul 1974, fratele F. Donald Yost, directorul arhivelor și statisticilor CG, le-a descoperit și le-a scos la lumină, ca pe Cartea Legii din vremea lui Iosia. Materialul este acum la dispoziția tuturor pentru cercetare.²

Delegații la Conferința Biblică, Washington, D.C., iulie 1919

Conferința din 1919 a fost un început al deschiderii cercetărilor adventiști spre o atitudine mai realistă față de subiectul inspirației, cu toate implicațiile lui, și în mod special pentru o privire mai realistă asupra scrierilor E. G. White. Pe de altă parte, de atunci și până astăzi, opoziția ultra-conservatoare a creat valuri împotriva influenței acestei conferințe. Există autori și agitatori care o blamează ca fiind „unul dintre cele mai semnificative evenimente din istoria apostaziei cumulative din biserica noastră”³.

Modernism și fundamentalism

Adventiștii nu trăiau într-o bulă, ci erau în mod natural influențați de opiniile acelor creștini cu care se înrudeau spiritual. Între anii 1910 și 1920, ca reacție împotriva teologiei liberale („înalta critică”), ce năvălea dinspre Europa, numită generic modernism, protestanții conservatori americani au publicat o colecție de scrieri numite *The Fundamentals*, în care erau afirmate cinci principii creștine fundamentale: nașterea lui Isus din Fecioară, moartea ispășitoare a lui Isus, și învierea în trup. Dar primul dintre aceste principii afirma inspirația și infailibilitatea Bibliei.

Începând din 1920, adepții acestor „principii fundamentale” au fost numiți pe scurt „fundamentațiști”. Termenul a devenit cu timpul peiorativ, aplicat în mod disprețuitor de către protestanții liberali tuturor acelor care aderă la principiile neabătute, iar mai târziu și altor religii sau filozofii – în special islamismului radical, care a generat atacuri teroriste. Vom folosi termenul de fundamentalist aici cu sensul lui original, nu cu sensul jurnalistic peiorativ de astăzi.

Fundamentalismul american, care se poate observa și astăzi în diverse confesiuni, se întemeiază pe concepția inspirației verbale sau „plenare” a Bibliei, exacerband literalismul și afirmând că Biblia, fiind

cuvântul lui Dumnezeu, nu este doar infailibilă, ci și „inerantă” (fără erori). Afirmatia aceasta neagă orice fel de erori în Sfintele Scripturi, nu se referă doar la doctrină sau mesaj. Cu alte cuvinte, Biblia ar fi autoritatea supremă în toate domeniile, inclusiv în științe, istorie, exegeză biblică etc.

În timp ce reacția fundamentalistilor este explicabilă în retrospectivă istorică, sublinierea inspirației plenare și a ineranței biblice absolute s-a dovedit neinspirată. Cum era de așteptat, adventiștii – care nu au niciun motiv să accepte pozițiile „înaltei critici”! – au fost influențați de fundamentalism. În mod natural, au aplicat și scrierilor lui Ellen White această măsură mistică, nerealistă.

Fundamentalismul se sprijinea pe lucrări teologice anterioare care afirmau inspirația plenară⁴ a Bibliei. În 1840, elvețianul reformat François S. R. Louis Gaussen a publicat o carte pe această temă, care a fost apoi reeditată și tradusă, influențând pe mulți protestanți francofoni și anglofoni. Gaussen insista asupra inspirației depline a textului, a cuvintelor, ca să nu mai vorbim de alte elemente: „Fiecare verset, fiecare cuvânt, fără nicio excepție, și chiar particula aparent cea mai indiferentă trebuie să fi fost date de Dumnezeu.”⁵

E. G. White despre inspirația Bibliei

Nu putem epuiza aici subiectul inspirației. Dar merită să știm, sau să ne reamintim, cum înțelegea E. G. White inspirația divină. Încă din anii 1665 și 1901, Ellen White afirmase:

„Biblia nu ne-a fost dată într-un limbaj magnific, supraomenesc. Isus, pentru a ajunge la om acolo unde se află, a luat natură umană.

La fel și Biblia a trebuit să fie exprimată în limbajul oamenilor, iar tot ce este omenesc este imperfect. Diferite sensuri pot fi exprimate prin același cuvânt; nu există câte un cuvânt pentru fiecare idee distinctă. Biblia ne-a fost dată pentru scopuri practice.

Biblia a fost scrisă de oameni inspirați. Totuși, ea nu reprezintă modul în care gândește și se exprimă Dumnezeu Însuși. Modul de gândire și exprimare este al factorului uman. Dumnezeu, ca scriitor, nu este reprezentat. Adesea oamenii spun: cutare exprimare din Biblie nu se potrivește lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu Și-a pus la încercare puterile în cuvintele, în logica și în retorica Bibliei. Scriitorii Bibliei au fost secretarii lui Dumnezeu, nu condeiele Lui. Domnul Se adresează oamenilor într-o vorbire imperfectă, pentru ca simțurile degenerate, percepția greoaie a ființei pământești să poată

înțelege cuvintele Lui. Astfel se manifestă condescendența lui Dumnezeu. El îi întâlnește pe oameni acolo unde se află ei. Desăvârșită în simplitatea ei, Biblia nu poate răspunde, totuși, marilor idei despre Dumnezeu, fiindcă ideile nemărginite nu pot fi întruchipate în mod desăvârșit în vehicule mărginite ale gândirii.”

Nu cuvintele Bibliei au fost inspirate, ci scriitorii ei au fost inspirați. Inspirația nu acționează asupra cuvintelor sau asupra expresiilor omului, ci asupra omului însuși, care, sub influența Spiritului Sfânt, este umplut cu gânduri. Dar cuvintele primesc amprenta minții individuale. Minte și voința divină sunt combinate cu mintea și voința umană; astfel declarațiile omului inspirat reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu.”⁶

CONDESCENDENTA DIVINA FLORIN LAIU

Aceste precizări nu au nevoie de multe explicații. Ele pot fi confirmate prin diverse ilustrații. Dar în acest caz nu facem decât să subliniem că aceste mărturii ale E. G. White despre inspirație încă nu erau publicate și nu au putut fi de ajutor în discuțiile din cadrul Conferinței de la 1919. Abia după anii 1950 au fost publicate.⁷

Inspirația E. G. White, divină și umană

În diverse scrieri, Ellen White a lăsat informații utile despre cum trebuie să înțelegem inspirația darului profetic care i s-a dat. Introducerea la cartea *Marea luptă* este un ghid foarte folositor, iar persoanele apropiate lui Ellen White – de exemplu: James White, William White, Marian Davis, A. G. Daniells, Clarence Crisler, Dores Robinson, Herbert Lacey, W. W. Prescott etc. – cunoșteau modul de lucru al lui Ellen White, în calitate de asistenți literari sau colaboratori ocazionali ai ei în activitatea editorială. William White afirma clar în 1911:

„Mama nu a pretins niciodată că este o autoritate în materie de istorie. Lucrurile pe care le-a scris sunt descrieri ale unor imagini și reprezentări care i-au fost date, cu privire la acțiunile oamenilor și influența acestor acțiuni asupra lucrării lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor, cu imagini din trecut, prezent și viitor în legătură cu această lucrare. În vederea prezentării în scris a acestor descoperiri, ea a făcut uz de declarații istorice bune și clare pentru a ajuta la clarificarea lucrurilor.

În copilărie, am auzit-o citindu-i tatei *Istoria Reformei*, a lui Agrippas D'Aubigné. Ea i-a citit o mare parte, dacă nu chiar totul, din cele cinci volume. A citit și alte părți de istorie a Reformei. Acest lucru a ajutat-o să localizeze și să descrie multe dintre evenimentele și mișcările care îi fuseseră arătate în vizionare.” [...]

„Mama nu a pretins niciodată inspirație verbală și nu știu ca tatăl meu, sau frații Bates, Andrews, Smith sau Joseph Waggoner să fi susținut această afirmație. Dacă ar fi o inspirație verbală în scrierea manuscriselor ei, de ce ar mai fi fost nevoie ca ea să mai facă adăugiri sau adaptări?” (3 SM 437).

Primele ediții ale cărții *Marea luptă* (1884, 1888) erau dezvoltări succesive ale unei teme mai vechi a lui Ellen White (1854). Cu ocazia revizuirii cărții, în 1911, ea a modificat câteva exprimări cu caracter retoric și istoric⁸, la sugestiile unor frați pe care i-a contactat Willie White, persoane de la editură, din învățământul teologic, din administrație și din colportaj, din estul și din vestul Americii. S-au primit chiar sugestii din toată lumea. Dar nu toate obiecțiile și sugestiile au fost satisfăcute, ci numai acelea care au putut fi apreciate atunci ca fiind corecte și strict necesare.

Pentru a înțelege acest proces, care implică ideea de limite ale inspirației, redăm în imagine o comparație între câteva expresii din cele două ediții ale cărții *Marea luptă*. Aceste lucruri nu erau deloc taine, ci erau bine cunoscute celor care erau în conducerea bisericii, precum și tuturor colaboratorilor lui Ellen White, de la asistenții literari personali până la editori.

Pg.	Ediția 1888	Ediția 1911
50	„...papa și-a arogat chiar titlurile Dumnezeirii. El se numește pe sine «Domnul Dumnezeu Papa».”	„...papei i s-au dat chiar titlurile Dumnezeirii. El a fost numit «Domnul Dumnezeu Papa».”
65	„Valdenzii au fost primii [...] care să obțină o traducere a Sfințelor Scripturi.”	„Valdenzii au fost printre primii [...] care să obțină o traducere a Sfințelor Scripturi.”
266	„Ei vor călca în picioare sfânta cetate [adevărata Biserică]”	„Ei vor călca în picioare sfânta cetate.”
266	„Cei 1260 ani de supremație papală au început cu stabilirea papalității în anul 538.”	„Cei 1260 ani de supremație papală au început în anul 538.”
304	„ astronomul Herschel declară: «Ziua întunecoasă»” (GC88 306)	(<i>în realitate, citatul era din alt Herschel: un evreu convertit, 1845; referința a fost înlocuită cu alta</i>)
325	„ Doar un punct din viziunea capitolului opt rămăsese neexplicat.” (referire la Daniel 8-9)	„ Un punct important din viziunea capitolului opt rămăsese neexplicat.”
340	(referire la Ap 14:8) „...de aceea nu se poate referi la Biserica Papistașă [Romish], pentru că acea biserică era în apostazie de multe secole.”	„de aceea, nu se poate referi numai la Biserica Romană [Roman], pentru că acea biserică era în apostazie de multe secole.”
579	„Primirea rănii de moarte indică abolirea papalității în anul 1798.”	„Primirea rănii de moarte indică declinul papalității în anul 1798.”

Subliniem aceste fapte ca precedente importante pentru discuția despre inspirație care a avut loc la Conferința din 1919. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie pensionar

¹ Surse adventiste despre Conferința din 1919 se pot găsi de asemenea pe web: Michael W. Campbell, “The 1919 Bible Conference and Its Significance for Seventh-day Adventist History and Theology” (Ph.D. diss., Andrews University, 2008) <https://digitalcommons.andrews.edu/dissertations/21>; Michael W. Campbell, “Sifting Through the Past: The 1919 Bible Conference, and How It Still Shapes Our Church Today”, *Adventist Review* January 28, 2010; Arthur Patrick, “Michael Campbell on the 1919 Bible Conference: New Light on a Persisting Controversy” <http://sdanet.org/atissue/index.htm>.

² Materialul integral se găsește pe web, la ASTR (Oficiul de Arhive, Statistici și Cercetare al Conferinței Generale) <https://documents.adventistarchives.org/Resouces/Forms/AllItems>. Documentele sunt fiecare intitulate „Report of the 1919 Bible Conference” și datate între July 1, 1919 și August 1, 1919.

³ Russel Standish, Colin Standish, *The Greatest of All the Prophets*, Highwood Books, Narbetong, Victoria, Australia, 2004:186.

⁴ Conceptul de inspirație plenară se întemeiază pe presupunerea că inspirația divină dată autorilor Bibliei acoperă orice porțiune de text, orice document biblic (e.g. genealogiile) și orice subiect, nu doar cele spirituale. https://www.blueletterbible.org/Comm/stewart_don/faq/bible-authoritative-word/question3-verbal-plenary-inspiration-of-scripture.cfm

⁵ F. S. R. L. Gaussen, *La Théopneustie, ou pleine inspiration des Saintes écritures*, Paris, 1840:286. https://books.google.fr/books?id=xPFBSNMzw8AC&printsec=frontcover&hl=fr&source=gbs_book_other_versions_r&cad=4#v=onepage&q&f=false. Ellen White a scris despre Gaussen în cartea *Marea luptă* („Un reformator elvețian”), subliniind eforturile pedagogice ale acestuia în domeniul profețiilor. Ellen White însă nu a popularizat teoria lui Gaussen despre inspirație, iar din scrierile ei știm că avea o înțelegere diferită.

⁶ Manuscript 24/1886; Letter 121/1901. Traducerea și sublinierile aparțin autorului acestui articol.

⁷ 7 SDABC, 1957:945; ISM 1958: 20-22. În românește, din 2012 (*Solii alese*, vol. I).

⁸ În 1911, vechile plăci tipografice erau uzate și trebuiau pregătite plăci noi. De aceea se oferise ocazia unor posibile modificări sau adăugiri, dacă se dorea. (cf. Letter 56/1911).

UN MESAJ PENTRU TINE!

1. Caută în tabelul de mai jos cuvântul corespunzător literei și numărului indicat pentru a descoperi un mesaj scris în Biblie pentru tine, apoi memorează-l!

A.

Z6	Y1	Z2	X4	X1	Z5	Y3	X2	Z1	Z4

B.

Y2	X3	Z3	Y6	X7	Y4	X5	Y5	X6	Y7

X	și	este	să	curând	lui	22	după
Y	Eu	ca	Mea	fapta	Apocalipsa	fiecăruia	12
Z	cu	vin	dau	Mine	răsplata	lată	
	1	2	3	4	5	6	7

II. Dacă afirmația este falsă, încercuiește cuvântul din căsuța din dreapta. Iar dacă afirmația este adevărată, încercuiește cuvântul din căsuța din stânga. Apoi scrie toate cuvintele încercuite și vei găsi versetul din Apocalipsa 22:7 u.p. Memorează-l!

Ferice

Păzește

Eu sunt Alfa și Omega! (Apocalipsa 22:13) ☐ A ☐ F

de cel

tot

Da, Eu vin curând! (Apocalipsa 22:20) ☐ A ☐ F

ce

ce păzește

Vino! Și cine aude să zică: Nu! (Apocalipsa 22:17) ☐ A ☐ F

scrie

cuvintele

Ferice de cei ce nu-și spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții. (Apocalipsa 22:14) ☐ A ☐ F

prorociei

în

Afară sunt câinii, vrăjitorii... închinătorii la idoli. (Apocalipsa 22:15) ☐ A ☐ F

Carte

din cartea aceasta

Numele Lui nu va fi pe frunțile lor. (Apocalipsa 22: 4) ☐ A ☐ F

CITESC SI
DESCOPAR
ALINA
CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

“— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —”

(Apocalipsa 22:7 u.p.)

Răspunsuri: 1. lată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Apocalipsa 22:12. Il. „Ferice de cei ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!”

Ajută un copil să își reîntâlnească părintele!
Îl poți conduce chiar tu și poți fi martor la întâlnirea lor!

Mai mult, îl poți consilia, săptămânal, online sau fizic,
pe părintele aflat în penitenciar și-i poți dezvolta
dragostea de familie, de oameni și de Dumnezeu!

Vizitează noul site al Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare,
www.asup.ro, pentru mai multe detalii!

www.asup.ro

